

ms wz

repertoár malé scény

ROČNÍK 3

1965

ČÍSLO 10

HELENA
VONDRÁČKOVÁ

Foto: Bronská

Na 35. Jiráskovu Hronovu se představily dva vojenské soubory. Ruzyňské divadlo poezie uvedlo Brouskovu poetickou montáž **DÍKY, ŽES NESTÁL** (snímek nahoře) a přerovský soubor Hlavsův literární kabaret **NEDOHRANÁ PARTIE**. Foto Minc

ÓDA KLEPAŘŮM

Klíčovým dírečkám hurrá!
Klíčníkům klevet —
požehnej, bože!
Nad dobrou pověstí šramotí můra.
Třešti,
trojdomé lože!

Ó ti klepaři! Ó jejich klevety!
A vlně vyklenuté rty
a uši jak splachovací mísy
neomylné a rysí.
A jejich soudy, cejchy nátisků,
vypálené do pokožky vyvolené osobě...

ÓDA
KLE-
PAŘŮM

Já tenkrát býval v Novosibirsku
v úplňku klevet o tobě.
Telefony jako minomety
nadílely mi samé miny.
A jako tenor samé květy
já dostával jen anonymy.
Vyzývalo mě meziměsto.
V sluchátku hlásek — vanilkové těsto —
mi o tvých frejích šeptem vypráví,
a ctitel že je tlustý, ryšavý.
A ty že taješ, taješ jako snížek
v objetí jeho tlapek chlupatých.

Já se tam vrátil.
U Volchonských dvířek
leželo čtvero tlapek psích.

Nad smyšlenkami slizkých pysků,
jimž došel dech a prošel čas,

oblékala ses do kožíšku,
sněhem a jarem vonělas.
Má milovaná, Natašenko, dive,
zázraku v bahně invektiv —
oč smutnější jsou nářky klevetivé,
tím jasnější

tvůj vysoký je
div!

Tak bezruká se vznáší Venuše,
na světlometu
vzdvížený skvost,
v sametu černé babské loktuše
hořící, hněvná nevinnost!
A taky lež je pevná záruka
tvé tesknici a lásce tvé ...

Ať skřípe křís, ať vrzuká!
Ať žijí duše klevetné!
Jen ať jim chutná na pastvě i v křeči!

Proč náhle vyschly vodopády řečí?

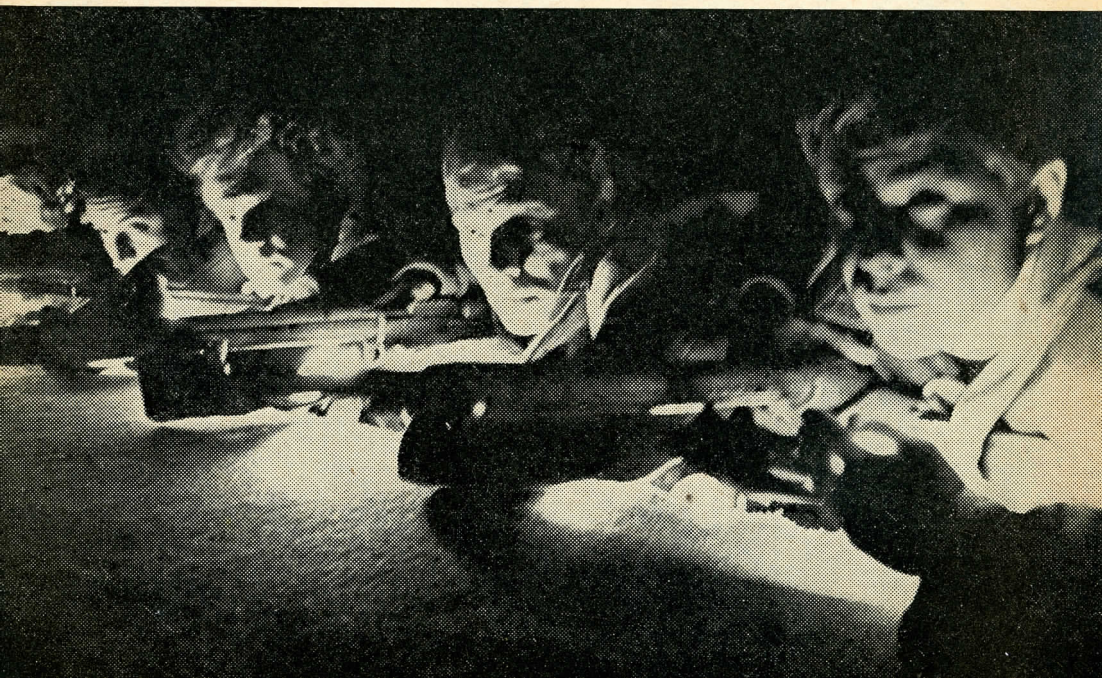
Na tebe sliz už neroní
a telefony nezvoní ...

Přeložil Václav Daněk

Nejmladší moskevské divadlo Na Tagance zakončilo svoji první sezónu. Uvedlo scénické pásmo Vozněsenského Antisvětů a J. Reeda Deset dnů, které otřáslы světem

PÍSEŇ O ŽENĚ A VOJÁKOVI

Sanson z repertoáru L. Hermanové

Hudba: Jaroslav Jakoubek / Text: Pavel Grym

Marcia
Gmi / / / sim.

Z vůle panů generálů do války když šel, o slávě a o metálu sen ho provázel,
sedá vám teď sa-ma do-ma, to je ú-děl žen, jen dvě vě-ci zůstaly mi: na-dě-je a
sen.
O-de-šel a nepomýšlí vůbec na návrat,
jeho pluky zrána vyšly světa dobývat. Pak se náhle cíl ten velký zmenšil na zákop,
místo světa vy-bo-jo-va-l jeh svůj chudý hrob! Celý svět chtěl v boji získat,
ted' tam leží sám, dobyl jenom toho mís-ta, kde je pochován. Jak je ten svět vlastně malý,
hrstka hlíny jen, zasype vše, co mi vzali, naději i sen... Pod tou hlínou v širé pláni
sen svůj dodýchal, dvojice mých prázdných dlaní sahá do ticha... Kdyby někdo z generálů
před puškama stál, sama bych je namí-fi-la, sama fek-la: "Pa!"

SBÍRKA ČÍNSKÉ POEZIE

VOJISLAV KUZMANOVIC

Šli jsme spěšně dlouhou vesnickou ulicí beze slova. Kráčela kousek přede mnou a já jsem ji následoval a tupě jsem si prohlížel okraje jejích špinavých a po-trhaných šatů, které jaksi lenivě vlály. Měl jsem pocit, že všechny pohledy ulice jsou upřeny na nás, a nemýlil jsem se, poněvadž všichni lidé, kolem nichž jsme šli, se zastavovali a dlouho se za námi dívali, a když někdo ještě z dálky zpozoro- roval, jak se blížíme, utíkal do domu a zavolal všechny domácí, a ti vyšli ven, opřeli se o plot u dvorku a dlouho tak zůstali nehybně stát a civěli za námi. Ona jako by to všechno nepozorovala, neboť šla rychle, jako náměsíčná, se

vztyčenou hlavou, tak rychle, že jsem jí sotva stačil, a mně to bylo nepříjemné, nechápal jsem důvody, myslel jsem na to, že jsem ještě nikdy neviděl mrtvého člověka, cítil jsem se jako viník, nemohl jsem lidem, kteří na nás zírali, pohléd- nout do očí, a šel jsem se sklopenou hla- vou a díval se na její nohy, jež byly špi- navé, na lýtkách měla rýhy plné špíny, a jež nebyly jistě už dávno myté.

Nemohla vědět, že jsem ve vsi, protože jsem přijel teprve před dvěma hodinami, poprvé po pěti letech. Musela za mnou přijít instinktivně, pudově, pochybuji, že jí kdokoliv mohl říci, že jsem přijel, po- kud vím, ten den s ní ještě nikdo ne-

mluvil. Podivil jsem se, když jsem ji uviděl, skoro jsem ji ani nepoznal, její oči byly červené a uplakané, i když v nich nebyly slzy, byly vodové a nebyly to oči, které jsem znal, její vlasy byly spleené do malých mastných pramenů a zastrčené pod šátek, který si uvazovala kolem hlavy a který byl černý, takže proto nemohlo být vidět, jak je špinavý.

Seděl jsem s otcem na dvoře a snažil jsem se mu všechno vypovědět, pokud se po pětiletém odloučení dá všechno vypovědět, a on mi vyprávěl o žních a ptal se, jestli jsem zapomněl kosit. A pak vešla ona. Přistoupila rychle k nám, ani nepozdravila ani neřekla nic mému otci, ale obrátila se ke mně a řekla:

„Pojd', hned pojd'. Čekala jsem na tebe.“

Vůbec jsem nevěděl, co s ní je; po tom dopise, který jsem dostal hned po svém odjezdu a po němž jsem jí poslal peníze a radu, aby si zajela do města a vyhledala nějakého lékaře, poslal jsem jí dokonce vzkaz pro jistého lékaře ve městě, mého přítele, a myslil jsem, že jsem tím celou věc likvidoval a vyřešil, protože jsem se nechtěl ženit, a ani jsem dokonce nemohl. A pak jsem na to všechno zapomněl anebo jsem se snažil zapomenout, a poněvadž od té doby minulo pět let, byl jsem opravdu přesvědčen, že je všechno v pořádku, že se nestalo nic nepřijemného, protože to už bych se byl nějak dověděl, i když jsem věděl, že otec by mi o tom nikdy nebyl psal, protože s tím nikdy nesouhlasil, a ani teď mi nic neřekl, i když bylo zřejmé, že se něco stalo. Pohlédl jsem na něj, ale neřekl mi nic, sklonil hlavu, takže jsem mu nemohl vidět do očí, a pak jsem se podíval do jejich vybledlých vodnatých modrých očí a bylo mi jasné, že se něco stalo, něco, zač nesu i já vinu, a věděl jsem, že s ní musím jít, zatímco ona stála vedle mne a byla si jista, že půjdu. Myslím, že jsem cosi zamumlal směrem k otci, když jsem vstal, otočil jsem se a ještě jednou jsem na něho pohlédl, ale do očí jsem mu nemohl vidět, protože měl ještě stále schýlenou hlavu.

A tak jsme šli dlouhou ulicí a cítili bodání očí, přiblížil jsem se k ní, neboť jsem se přece jen chtěl na něco zeptat, když jsem viděl, že nejdeme do domu jejich rodičů, ale někam dál, ale ona

když to postřehla, protáhla krok a nedovolovala mi popadnout dech.

Pak jsem šel vedle ní a díval se na její ňadra, ale těch teď nebylo, nebyla aspoň taková, na jaká jsem se pamatoval, svěží, pevná a vztyčená, teď byla určitě podlouhlá a plochá, skrytá do širokých a prostorných šatů, protože ona velice zhubla.

Když jsme vycházeli ze dvora našeho domu, zeptal jsem se jí, co je, Zlato, to bylo její jméno, a ona mi řekla jenom jednu větu, ale až později. Ta věta mi celou dobu zněla v hlavě.

Řekla: „Pojd' hlídat mě mrtvé děti. Nikdo nechce. Ty musíš.“

Byla to nejdelší vesnická ulice na světě. Každý okamžik jsem čekal, že vejdem do některého domu, ale ona nedávala nijak najevo, že se blížíme k cíli cesty, začínal jsem být unavený, byl jsem už beztak unavený z dlouhé cesty, a myslil jsem na mrtvé děti a na to, že jsem ještě doposud neviděl mrtvého člověka a že budu muset vedle nich prosedět celou noc, protože tady je zvykem, že se mrtví hlídají celé noci, přemýšlel jsem o tom, že je určitě vdaná, protože jak by jinak měla děti, a teď že jdeme do domu jejího muže, kdo by to asi mohl být a kde teď asi je, převracel jsem v hlavě všechny domy tohoto konce vsi, neuhádl-li bych, do kterého teď jdu.

A když jsem vešel do domu, byla to malá usměvavá holčička s dlouhými plavými copy, a dívala se na mne polekaně, protože mě viděla poprvé. A když jsem s jejím otcem pil rakiji, byl jsem už mladík, bylo mi dvacet, díval jsem se jenom na ni a zdálo se mi, že se podobá všem plavovlasým venkovským krasavicím z románů, které jsem doposud přečetl, mezitím co jsem docela vážně pil rakiji a hovořil s jejím otcem o škole, do které chodím, a o úrodě. Pak jsem se jí zeptal, jestli chce hrát v kuse, který jsme tehdy nacvičovali, i když jsem věděl, že na to není, protože byla příliš mladá a zmateaná, a musel ji přemlouvat i její otec, aby souhlasila. Myslím, že to udělal jen kvůli mně, protože jsem pro něho byl vzdělaný člověk, a pak jsme se vídali každý den. Když jsme poprvé stáli u plotu jejich zahrady a když jsem jí k němu přitiskl, řekl jsem jí šeptem do ucha, že

se nechci ženit, načež mi hrábla oběma rukama do vlasů, silně mě zatahala a řekla vzdorovitě, zatímco já jsem se díval na její zuby, které se zázračně bělaly ve světle měsíce: Ale jdi. Já bych si tě taky nevzala. K čemu bys mi tady byl. Já se vdám za sedláka.

Nějaký mladík mě pozdravil. Zdálo se mi, že by se mnou chtěl mluvit, a trochu jsem zpomalil. Jí jako by se to nelíbilo, zatahla mě za ruku a řekla:

„Pojd.“

Z jejích úst, v nichž chyběly některé zuby a jiné byly žluté a vyžrané, jsem ucítil pach rakije. Celý jsem ztuhl. Zarážilo to moje myšlenky, protože jsem nikdy neměl rád ženy, které pijí, i když proč by se konec konců nemohla opít i žena stejně jako muž, protože... a zapomněl jsem na svůj úmysl zastavit se a promluvit si s tím mladíkem... i žena může být právě tak nešťastná jako muž.

Bylo to strašně zjistiť, že Zlato pije, zbořilo to celý svět mých vzpomínek, a bylo třeba, abych se po pěti letech vrátil zpět, abych zbořil stavbu jedné pastorální idyly v jedné chudé vsi, idyly, která vlastně nikdy ani neexistovala, jenom já jsem si ji fiktivně vybudoval, když jsem zavíral oči před usnutím a používal jsem ji někdy jako dobrou anekdotu nebo historku ve společnosti, protože si myslím, že právě pastorální idyly by skutečně neměly končit pachem rakije v zrnuvaných čelistech.

A nejenže jsem znenadání vpadl do jakéhosi světa, který jsem nečekal, já jsem se toho světa bál, byl pro mě strašný a podivný, zdálo se mi, že sním, a nejhorsší pro mne bylo opětovné pomyšlení, že jsem snad já otec, a to pomyšlení bylo spojeno s mrtvými dětmi. Jednota poznání těchto dvou věcí mě děsila a současně utěšovala. Děsila mě z docela normálních důvodů, a utěšovala mě z naprosto nelidských a egoistických motivů, že to dítě je moje vina, a poněvadž je dítě mrtvé, znamená to, že je mrtvá i vina a že už nejsem viník. Přemýšleje takto byl jsem si plně vědom, že je to způsob myšlení podlého člověka. Pohyb takto různých a protichůdných myšlenek mě přivedl skoro do naprostého chaosu, takže jsem se snažil přestat myslet a mlčky jsem se díval do prachu na cestě a ve

vzduchu, který se tam ještě stále vznášel poté, co tudy už dávno projel nějaký vůz.

Pokud jsem věděl, bývala tady dřív prázdná parcela a na ní byla vždycky zaseta kukuřice, protože jsem touhle cestou chodíval ještě jako chlapec k řece, v níž jsme se my děti rády koupaly, i když byla vždycky kalná, špinavá a mělká a bylo v ní víc bláta než vody. Teď na tom místě stál malý hliněný domek postavený z bláta, které čouhalo na mnoha místech pod tenkou a povrchní vrstvou vápna. Vzala mě za ruku a vešla jsme, vlastně jsme přeskočili přes zbytky jakéhosi plotu do dvora, který byl zcela pustý a prázdný, byla na něm jen vysoká tráva a v ní několik slepic.

Světnice byla malá. Nejprve jsem viděl stůl. Na stole jsem viděl děti. Neviděl jsem je hned, ale věděl jsem, že jsou to ony. Sevěřela mou paži a táhla mě k nim. Řekla: tady jsou. Stál jsem bez slova. Bylo mi opravdu hrozně. Holčička ležela skoro na kraji obyčejného špinavého dřevěného kuchyňského stolu, ze kterého nebyla smyta ani mastnota od poslední zabíjačky, jestli se v tomhle domě vůbec kdy zabíjelo, a její obličej byl pokryt kupodivu čistým bílým hadrem, po kterém se procházelo několik much. Věděl jsem, že je to pravděpodobně moje dítě, byl jsem si poprvé naprosto jist vědomím o něm, ale neměl jsem odvahu se jí zeptat, protože jsem přece jen trochu doufal, že to snad ani není moje dítě a neměl jsem sílu sejmout hadr s její tváře, i když jsem chtěl, protože to přece jen byla moje dcera, a přemýšlel jsem o tom, jestli bych jí měl rád a jestli to všechno mohlo být jinak, ale přece jen jsem se jí nesměl podívat do tváře, protože se mi zdálo, že bych pak byl mnohem odpovědnější a vinnější než takhle, když je tvář mé dcery přikrytá plátěným hadrem a zůstává pro mne v anonymitě.

Vedle ní, na jakémsi velkém černém plechu na pečení chleba, ležel chlapec, snad o rok starší než ona, se zavřenýma očima. Místo levé ruky měl pahýl zamořtaný do krvavého hadru, očividně i on mrtvý. Nevěděl jsem, co mám dělat a co bych vůbec mohl dělat. Najednou jsem se z jistého pevného, bezpečného světa, reálného světa, dostal někam, kde jsem se bál, někam, kde jsem znal některé pří-

činy a některé následky, ale neznal jsem to ostatní, neměl jsem dost čisté svědomí, abych se mohl vmísit jako jakýsi arbiter.

Bylo stále temněji od blížící se noci, sedl jsem si na jednu rozviklanou židli a ona odešla někam ven. Pokoušel jsem se zahnat mouchy s hadru, přehozeného přes obličej dítěte, bylo to ale vždycky bezúspěšné, protože se stále znovu vracely, jako by je přitahovala nějaká vůně, i když tady žádná vůně nebyla, protože jsem zhluboka vdechoval, abych ji i já ucítil, jestli tu vůbec nějaká je. Ona vyšla někam ven a hned se zase vrátila s nějakým starým kníratým mužem, který si beze slova sedl ke stolu, zatím co ona odněkud přinesla několik lahví rakije a jednu si ihned přihnula ke rtům a začala pít dlouhými a pořádnými mužskými doušky. Kníratý muž nabídl i mně, spíš pohybem než slovy, a když jsem odmítl, začal pít i on a s knírů mu stékaly malé a bystré kapky rakije jako slzy. Zhluboka jsem se nadechl a posunul se se židlí blíž ke zdi. Cítil jsem se naprosto nepotřebný, zdálo se mi, že bych mohl odejít, ale něco mě zdržovalo, přilepovalo k židli a díval jsem se, jak muž ostrým pohybem ruky odstrčil holčičku ke středu stolu, aby se mohl pohodlněji opřít lokty o stůl.

Dlouho jsme tak mlčky seděli, vypadalo to, jako bychom se byli všichni ponořili do nějakých velmi vážných myšlenek, avšak já jsem zrovna nemyslel na nic, cítil jsem se neuvěřitelně tupý a neschopný navázat dohromady aspoň dvě souvislé myšlenky a bezmocně jsem civěl před sebe a snažil jsem se nic nevidět, protože jsem se bál, že by mě to přece jen podnítilo k přemýšlení a bál jsem se zavřít oči, protože jsem měl strach ze tmy, která by pak nastala.

Malá petrolejka mžikala, i když nikde nebyl žádný vítr, a stíny se křivily, zvětšovaly a zmenšovaly. Zjistil jsem, že ti dva spolu hovoří, a podivil jsem se, že jsem si toho nevěšiml dřív. Dvě láhve rakije byly prázdné, ona si zakryla hlavu dlaněmi a starý kníratý muž mluvil. Vyhledal jsem pohledem mouchy, které se dřív procházely po čistém plátěném hadru, ale už tu nebyly. Zajímalo mě, má-li holčička černé vlasy jako já.

Hned jak jsi přišla, myslel jsem si, že to bude něco takového. Tvoje oči vždycky

vypadaly tak divně. Jenomže si připadám ukřivděný, moc ukřivděný. Mělas aspoň jednou i se mnou. Nejsem tak starý jak vypadám. A leccos bych tě naučil. Ještě dokud jsem byl mladý, naučil jsem se leccos od děvčat z města. A ty jsi byla moc pěkná holka. Jenomže jsi se zničila. Válela ses s každým, jenom se mnou jsi nechtěla. Nejsem tak moc starý. Ještě ledacos dokážu, říkal starý kníratý muž a slzy mu tekly z opilých očí. A kdybych byl tehdy střízlivý, bylo by leccos, i když jsi tak pevně sevřela nohy. To od tebe nebylo hezké. Kdo tě bránil, když tě muž mlátil bičem? Kdo ti teď přinesl rakiji pro pokoj těch mrtvých dušiček? Já. Zase já. Kdo tě naučil pít? Kdo ti teď hlídá mrtvé děti? Já. Zase já.

Poslouchal jsem to. Poslouchal jsem, jako bych ničemu nerozuměl, slova mi protékala ušima jako kalná, špinavá a pomalá řeka. Chtěl jsem něco říci, ale nevěděl jsem, co bych řekl. Začal jsem si představovat, že sním.

Začala se smát. Tiše, vysokým hlasem, hloupě, opile. Chtěl bys, co? Chtěl bys, řekla, ještě pořád bys chtěl, dědku? Ale nic ode mne nedostaneš. Právě proto, že jsi mi vždycky nosil rakiji. Právě proto, že je mi všecko jedno.

A dráždila jsi mě, řekl, vždycky jsi mě dráždila. A mohl jsem být tvým otcem. Kdykoliv jsem za tebou přišel, ty sis zrovna přede mnou myla nohy. A šaty sis zvedala vysoko. Aby bylo všecko vidět.

Nežvaň, vykřikla, copak nevidíš, že jsou tady moje mrtvé děti? Drž hubu, dědku. Nežvaň tady před dětmi. Já jsem jejich matka, řekla tišším plačtivým hlasem. Tohle je poslední noc, co je vidím.

Mně nevěnovali pozornost. Jako kdybych ani neexistoval. Zdálo se mi, že úplně zapoměla, že jsem tady. Bylo mi hrozně. Nemohl jsem odejít a nechat tu děvčátko jenom s tímhle rozhovorem. Zdálo se mi, že se hrozím téhle morálky. A přitom jsem hledal svou.

He, he, smál se mečivě starý. Děti ti nikdy zrovna moc nevadily. Tobě bylo vždycky všecko jedno. Proto ti zrovna teď vadí.

V kalném světle petrolejky se ozývali kohouti. Nechtěl jsem nic slyšet. Nechtěl jsem žít. Nic jsem nechtěl. A přece jsem

musel žít, přece jen jsem žil a poslouchal jsem a díval jsem se, a nebylo ničeho, co by mohlo říci, že se mi to zdá, že to přece jen tak není a že to nebude věčně trvat. Přál jsem si jenom, aby to všecko už jednou skončilo. Jakkoliv, jenom ať to už jednou skončí. Chtěl jsem na to všecko zapomenout, i na holčičku i na chlapce v plechu na pečení chleba, i na ni a na kníratého muže, přál jsem si, abych se byl zbláznil, aby to všecko nebyla pravda a aby to byl plod mých šílených halucinací.

Ano, řekl stařec, tvoje děti, to jsou tvoje děti, ale bůhví či ještě jsou. A ta malá by nebyla lepší než ty. Byla by totéž co ty. Kurva.

Chtěl jsem něco udělat. Začal jsem se hrabat po kapsách, protože jsem neměl sílu k něčemu lepšímu. Nervózními prsty jsem v kapse kabátu nahmatl nějakou tenkou knížečku. Napnul jsem všechny své síly, abych se pokusil myslet na tu knihu. Je to kniha, kterou jsem si vzal s sebou, abych si v ní cestou četl.

Teď pil rovnou z láhve krátkými a vzlykavými stařeckými doušky a ohryzek mu směšně poskakoval na vrásčitém stařeckém voletí.

Otevřel jsem knihu. Písmena byla vidět matně a podivně se houpala ve sporém světle lampy. Starý zase něco povídal. Snažil jsem se, abych ho neslyšel.

V Haliči. Malá židovka, nebylo jí víc jak čtrnáct. Tos měla vidět. Celá četa se postavila do řady.

Četl jsem:

Hudebnice odešly,
šeříky, které opustily
ve váze z kamene,
naklánějí se na stvolech
a jako by ještě naslouchaly.

A pak ležela jako pošlapaný a poplivaný koberec.

Četl jsem:

Když slunce zmizí za horou,
oblékám si své modré šaty se širokými
rukávý
a odcházím spát mezi bambusy,
které měla ráda.

Čerta mi na tom sejde, řekla, dělám si,
co chci. Nikdo mi nemůže nic říct. Jestli
se kurvím a chlastám, dělám to proto,
že mi to dělá dobře.

Četl jsem:

Sama ve svém pokoji mladá dívka
vyšívá květy na hedvábí.
Znenadání zaslechne flétnu v dáli...
Zachvěje se. Pomyslí si, že to jí nějaký
mládenec

vypráví snad o lásce.
Papírem okna
stín oranžového listu
padá na její kolena...
Zavírá oči. Zdá se jí,
že jí nějaká ruka tiše trhá šaty...

Světelnice zmlkla. Seděl jsem ztracený
s knihou, která mi nic neříkala. Dvě
mrtvé děti ležely na stole a pod poodsu-
nutým hadrem na tváři holčičky viděl
jsem své černé a husté vlasy.

Přeložil Dušan Karpatský

Ostravské divadélko TEMPO uvádí pořad Písničky z podkrovní a ze sklepa. Na snímku E. Vojtoně je J. Pustíka a J. Koeman

M

Á

Osoby:

**František Pilous,
otec**

**Mařka Pilousová,
jeho žena**

**Mařka Pilousová,
jejich dcera**

**Diviš Kamenář,
Mařčin snoubenec**

**Bonda Jelínek,
místní farář**

**Jarmila Kulbřízková,
místní zpěvačka**

**Albert Gotscharek,
zahradník a místní skladatel**

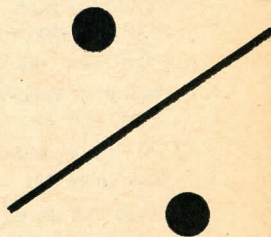
**(epizodní výstupy:
hlasatel, tlumočnice, detektiv, vrchní,
astronom, zástupce)**

S L O

GRO
TESKNÍ
KO
ME
DI
E

Kladiadlo
ex
peri
mentál
ní
studio
při
Divadle
Zdeňka
Nejedlého
v Ústí
nad
Labem

TEXT
PAVEL
FIALA
HUD
BA
MILAN
KREJ
ČÍK

Zde je otec rodiny František Pilous.

Je vlastníkem nevelkého domku na kraji města.

K domku patří i nerozměrná zahrádka, obehnaná pevnou zdí.

Na zahrádce pěstuje pan František Pilous několik třešní, záhon růží a něco šnytlíku.

František Pilous, když má trochu času, sní.

Vystupuje z přepychových limuzín, se showvívavým úsměvem naslouchá jásajícímu davu, pokládá ustaraně telefon, odmítá návštěvy a přijímá návštěvy, hladí děti . . .

Jeho žena, Mařka Pilousová, sní také.

Sní o životě ženy bohatého a slavného boxera nebo zpěváka nebo motocyklového závodníka. Večírky, kožišiny, jízdy autem do módních salónů, služebnictvo, ústřice . . .

Mařka, dcera Františka a Mařky Pilousových, sní také.

V jejích očích vidíme filmovou hvězdu: vrtochy, flirty, pokaždé jiné moře, aféry, móda, obdivovatelé a obdivovatelky . . .

Diviš Kamenář, Mařčin milenec a snoubenec, sní o vojenské kariéře. Tvrdost a přísnost, žádné dlouhé řeči, koně, šerm, tribuny, vzdávání pocty, udílení milosti . . .

Farář, Bonda Jelínek, sní o strážci duchovního života velkého muže. Černé rukavice, rudý prsten, s úsměvem cosi šeptá vladaři, a vladař se rozhorlí na své ministry, Bonda se tajemně usmívá, a kamkoliv přijde, přijde hrůza, intriky přesné a vycházející jako slunce . . .

Jinak tito lidé žijí zcela prostým životem a vůbec nevěří na to, že by se jim jednou mohly jejich sny vyplnit, nevěří ani ve výhru v loterii, kam pravidelně, každý týden, a přitom naprosto neúspěšně, ukládají své sny, i trochu peněz.

Nyní vám řeknu stručný děj:

Jednoho večera se na zahradu pana Pilouse spustí odkudsi seshora bílé lano.

Později se zjistí, že po laně kdosi slézá.

Tak to je děj.

Nyní vás do děje uvedu:

Odehrává se na zahradě, večer, už je tma.

Mařka s Divišem jsou blaženi pod kvetoucí třešní, matka Pilousová domývá nádobí. Otec Pilous se jen tak v košili protahuje ve dveřích.

Protáhne se a vyjde si na zahradu zakouřit.

Má s Divišem takovou domluvu: přehlíží jeho styky s nezletilou Mařkou a vybírá si to v cigaretách. I teď zajde k milencům, hrábne do Divišovy kapsy a vytáhne cigarety, vezme si dvě, z toho si jednu zapálí.

Nadechne se zhluboka čerstvého večerního vzduchu, vyjde k záhonu růží a — poleká se.

Cosí se dotklo temene jeho hlavy.

Uskočí a vzhledne vzhůru.

Seshora se spouští bílé lano.

Odkašlejte si, prosím, úvodní scéna bude dlouhá.

OTEC: Mařka, něco sem leze . . .

MATKA: Přines nejdřív uhlí!

OTEC: Mařka, něco sem leze . . .

MATKA: Přines nejdřív uhlí.

OTEC: Mařka, něco sem vlezlo.

MATKA: Ježíšmarjá — provaz!

OTEC: Lano!

MATKA: Ježíšmarjá — lano!

OTEC: Mařka, jestli je to Josef z pekárny, tak ho zabiju.

MATKA: Modli se, muži, Bůh nás vyslyší!

Mařka, nech toho a doskoč pro faráře!

OTEC: Mařka . . .

DCERA: Ano, tati?

OTEC: Mluvím s tvou máti, ty doskoč pro faráře! Mařka . . .

DCERA: Ano, tati?

OTEC: Mluvím s tvou máti, ty doskoč pro faráře! Mařka . . .

DCERA: Ano, tati?

OTEC: Mluvím s tvou máti, ty doskoč pro faráře! Mařka . . .

DCERA: Ano, tati?

OTEC: Doskoč pro faráře, Mařka! (Mařka odběhne)

OTEC: Mařka!

MATKA: Ano, tati?

OTEC: Mluvím s tvou máti, ty doskoč pro faráře — zpět — Mařka . . .

DCERA (*vyleze*): Ano, tati?
OTEC: Tak ty posloucháš?
DCERA: Ano, tati!
OTEC (*strašlivě zařve*): Tak doskoč pro
faráře! (*K matce*) Mařka, jestli to je Jo-
sef z pekárny, tak ho zabiju. Kde je ta
holka?
MATKA: Běžela pro faráře.
OTEC: Ježíšmarjá.
FARÁŘ (*vstoupí s Mařkou-dcerou*): Na-
darmo bereš.
OTEC: Nekoupíte mrkev, velebný pane?
FARÁŘ: Co to tu visí? Synu?
OTEC: Mrkev, velebný pane!
FARÁŘ: Co to tu visí, synu?
OTEC: To nevisí, velebný pane, to roste.
MATKA: Bůh nás vyslyšál.
MAŘKA: Bůh nás vyslyšál.
FARÁŘ: To je zázrak, je úplně nové. Jděte
spát, ovce, já se tu modlití budu, do rá-
na budu Bohu děkovati za tento zázrak,
budu v mé farnosti, budu.
OTEC: Mařka, přines nůž!
MAŘKA: Já ti rozumím, tatínku. (*Odběhne
a vrátí se s nožem, který dá otci*)
FARÁŘ: Zítřa se k tobě nastěhuji, synu.
OTEC: Nenastěhuješ, velebný pane.
FARÁŘ: Nezabiješ, synu.

SBOR: Andělíčku, můj strážníčku.
OTEC: Zabiju, velebný pane.
FARÁŘ: A kam mě dáš, he, synu?
SBOR: Andělíčku, můj strážníčku.
OTEC: Něco už se najde, velebný pane.
FARÁŘ: Já se smrti nebojím, synu.
SBOR: Andělíčku, můj strážníčku!
OTEC: No tak vidíš, velebný pane.
FARÁŘ: Bůh všechno vidí, synu. Tak dob-
rou noc.
SBOR: Andělíčku, můj strážníčku.
MAŘKA: Odkvapil.
OTEC: Do práce! Mařka, přines židli!
(*Mařka přinese židli, otec odřezává asi
metr lana*)
MAŘKA:
Nezabiješ, synu
Zabiju, velebný pane
Já se smrti nebojím, synu
No tak vidíš, velebný pane
A kam mě dáš, synu
Něco se už najde, velebný pane
Bůh vše vidí, synu
To nevisí, velebný pane, to roste.
(*Zbytek lana se spustí na zem*)
OTEC (*s lanem v ruce*): Metr za padesát
korun, a můžete bejt rádi!

Světová událost

č. 1

HLASATEL:
Ladies and gentlemen!
TLUMOČNICE: Dámy a pánové!
HLASATEL:
Mesdames et messieurs!
TLUMOČNICE: Dámy a pánové!
HLASATEL:
Továriščii!
TLUMOČNICE: Dámy a pánové!
HLASATEL:
František Pilous —
který z malého provázku vypěstoval la-
no, které vyrostlo do vesmíru. Tuto svě-
tovou senzaci dokázal prostý český člo-
věk.

TLUMOČNICE: Dámy a pánové! (*Odejde*)
HLASATEL: Dámy a pánové! (*Odejde*)
OTEC: Dámy a pánové! Musíme lano ukot-
vit, co kdyby přišel vítr. (*Cvakne paty*)
MAŘKA (*přichází*): Dopis od pana fará-
ře.
OTEC (*čte*): Nebo kdyby někdo v le . .
ta . . dle . . .
DIVIŠ: Nebo kdyby někdo v letadle?
OTEC: Mařka!
MAŘKA: Ano, tati?
OTEC: Mluvím s tvou máti, ty doskoč pro
faráře.
DIVIŠ: Nebo kdyby někdo v letadle?
OTEC: Musíme to zatěžkat!

FARÁŘ (*objeví se*): Obtěžkáme konec lana hřichy.

OTEC: Bondo!

FARÁŘ: Františku! (*Obřadně se objímají*)

OTEC: Jak dlouho jsme se neviděli.

FARÁŘ: Musíme být teď stále spolu.

DIVIŠ: Divíš Kamenář, zeť pana otce.

FARÁŘ: A lano roste?

OTEC: Bondo! Tys nezklamal.

DIVIŠ: Divíš Kamenář, zeť pana otce.

FARÁŘ: Obtěžkáme konec lana Mařčinými hřichy. (*Připíchne ke konci lana malý papírek. Divíš čte, co je na papírku*)

OTEC: Ty myslíš na všechno.

DIVIŠ: Kde je ta mrcha.

OTEC: Takhle ty mluvíš o své budoucí...

DIVIŠ: Kde je ta mrcha!

OTEC: . . . tchyni?

DIVIŠ: To maminka? (*K faráři*) Vy jste pěkný ptáček!

FARÁŘ (*se skromným úsměvem — mile*):
Nó . . .

Otec uspořádal malé hudební matiné, kde se shromáždili všichni představitelé zahradního státu.

Před tímto veřejným shromážděním, které s laskavým povolením otce můžete zhlédnout i vy, se konalo tajné shromáždění tří předních pracovníků, Otce, Faráře a Divíše, ze kterého bylo uveřejněno pouze toto komuniké:

Chce-li svět lano vidět,

musí za to zahradnímu státu zaplatit.

Vznik státu

OTEC:

Svolal jsem vás všechny, protože jsme se teď stali takovým malým státem.

A i když jsme malý stát, musíme mít své úřady a své problémy.

DIVIŠ: A svou armádu.

FARÁŘ: A svá kázání.

MAŘKA: A svá malá tajemství.

MATKA: A svá velká tajemství.

OTEC: A svá státní tajemství.

DIVIŠ: A svá vojenská tajemství.

FARÁŘ: A musíme svá tajemství udržet.

DIVIŠ: Hlavně abychom udrželi stát.

MAŘKA: Musíme mít své ano.

OTEC: Musíme mít své ne.

FARÁŘ: Ano, i ana.

DIVIŠ: Nikoho dalšího nepřibírám.

FARÁŘ:

Skloňoval jsem jen ano:
první pád kdo co ano
druhý pád koho čeho ana
třetí pád komu čemu anu
čtvrtý pád koho co ano

pátým pádem voláme ane
šestý pád o kom o čem o anu
atakďále . . .

Ano, i ana musíme mít.

DIVIŠ: Aha.

FARÁŘ: Nikoliv, příteli, a n a.

OTEC: Ano, i svá na, musíme mít. První pád na, druhý pád ne!

VŠICHNI (*zazpívají*):

Né — ná — né — nú — ný — ně.

OTEC: Nebojte se, všechno bude.

Budeme se ve všem topit.

FARÁŘ: Každý bude mít všeho dost.

MATKA: Všeho každý dost bude mít.

OTEC: Dost bude mít každý všeho.

DIVIŠ: Každý dost všeho mít bude.

MAŘKA: Všeho dost bude mít každý.

OTEC: Mít každý bude všeho dost.

FARÁŘ: Dost každý mít všeho bude.

DIVIŠ: Bude mít dost každý všeho.

MATKA: Každý dost mít bude všeho.

OTEC: Zkrátka — všichni budeme mít všechno po krk.

HOUPITY

Rázně S nádechem vyšňofného sboru

Ženy

Tenor

Bas Koupím, kou-pím, no to víš, že koupím

Piano

C G7 Am G7 C G7 Am G7

kou-piš, kou-piš, no to víš, že kou-piš *Úsečně*

espr hou hou no to víš, že kou- piš kou- pím ti na su- kni

mf hou-pi-ty hou- pi-ty hou ... kou- pím ti na su- kni

C C C G7 C G7 C

kou- piš mi na sukni to a-ni ne-muk-nu

hou- pi-ty hou- pi-ty tak a-ni ne-mukni hou- pi-ty hou - pi- ty

hou-pity hou-pity houpi tak a-ni ne-mukni hou-pity hou-pity hou když

C C C G7 Gdim G7 G7 Gdim G7

kou - piš mi, kou - piš mi na tu suk - ni

kou - pím, já si ko - ně vra - ný hou - pi - ty hou - pity hou pi

koupím já si ko - ně vraný, kou - pím já si ko ně vraný hou - pi - ty hou - pity hou pi

C C47 C7 F

z ve - se - la *Volněji (možno i s vibratem)*

z ve - se - la

š - u - pi - ty cu - pi - ty dup

ó <> ó <> ó <>

ó... ó... ó...

f *mp* *f* *mf*

f *G* *G* *Am*

a tempo *Rázně úsečně*

hou - pi - ty koupím ti na sukni, ty a - ni ne - mukni hou - pi - ty koupím ti na sukni

Dm *G7* *C* *Am* *Dm* *G7* *Am*

ty a - ni ne - mukni hou - pi - ty koupím ti š - u - pi - ty cu - pi - ty dup

š - u - pi - ty cu - pi - ty dup

f *G7* *Am* *Dm* *G7* *C* *f* *G7* *C*

2-4x i vícekrát

Zástupci zahradního státu svolali na středu, na devět hodin dopoledne, slavnostní shromáždění všeho lidu do prostoru za zahradní zdi.

Přesně v devět hodin vystoupil na tribunu otec — hlava státu — Fr. Pilous, Diviš Kamenář, snoubenec Mařky a hlavní velitel ozbrojené stráže, farář Bonda Jelínek, nyní ministr duchovních statků, matka Mařka Pilousová, velitelka zásobárny, a dr. Mařka Pilousová, referentka pro ruch.

MAŘKA: Ani noha.

FARÁŘ: Je devět hodin a nikde ani noha.

OTEC: Shromáždění bylo přece přesně určeno.

MATKA: Jestli jste si to nespčetli.

DIVIŠ: Je dnes středa?

OTEC: Ano, co tím chceš říct?

DIVIŠ: Je dnes středa devět hodin dopoledne?

OTEC: Ano, co tím chceš říct?

DIVIŠ: A na náměstí ani noha?

OTEC: Ani noha.

DIVIŠ: Pak něco neklape.

FARÁŘ: Diviš má pravdu.

MAŘKA: Jestli si to nespčetli oni.

MATKA: Jestli nepřijdou za chvíli.

FARÁŘ: Snad bychom měli přece jen ještě chvíli počkat, třeba si to spletli.

OTEC: To přece není jen tak — ve středu slavnostní projev, slavnostní manifestace — a na náměstí nepřijde ani noha.

MATKA: Tatínku, co budem dělat, nikde ani noha.

MAŘKA: Třeba ještě přijdou.

FARÁŘ: Nepřijdou!

OTEC: Ty něco víš, tys mi pokazil projev, víd!

FARÁŘ: Neblázni před tím dítětem.

DIVIŠ: . . . noha . . .

OTEC: Co?

DIVIŠ: Noha.

MAŘKA: Noha . . .

MATKA: Na náměstí je noha . . .

(Pauza)

OTEC: Zaplat' pánbůh, mohu mít projev.

FARÁŘ: Vskutku, na náměstí stojí samotinká, hubená chlupatá noha . . . áááááá!

OTEC:

Tak přece budu mít projev . . .

Žádný klokani nejsou!

Aspoň já, soudruzi,

jsem ještě žádnýho neviděl.

Jak patrnó z předešlého obrazu, lid ještě váhal.

Turistický ruch se omezoval pouze na návštěvy odborníků.

První přijel starší astronom. Nyní, po daleké cestě, spí.

Profesor astronomie

OTEC: Profesor matematiky.

DIVIŠ: Astronomie.

FARÁŘ: Ano, astronomie.

OTEC: Tak astronomie, to je jedno.

Představte si — leží na zádech, vodkopanej, brejle na stole, hubu votevřenou — a chrápe — představte si — profesor astronomie . . .

DIVIŠ: Psssst.

FARÁŘ: Co je?

OTEC: Chrápe.

DIVIŠ: Kde?

FARÁŘ: Psssst?

OTEC: Co je?

DIVIŠ: Kde chrápe?

OTEC: Kdo?

FARÁŘ: Profesor astronomie.

OTEC: No, představte si — profesor astronomie, leží na zádech, vodkopanej.

FARÁŘ: To už víme!

OTEC: Psssst!
 DIVIŠ: My už to taky víme.
 OTEC: To víte?
 FARÁŘ: Že profesor astronomie je vodkopanej a chrápe.
 OTEC: To víte?
 DIVIŠ: To víme.
 FARÁŘ: To víte . . . profesor astronomie.
 OTEC: Psssst.
 DIVIŠ: Slyšíte — chrápe . . .
 OTEC: Profesor chrápe . . . ?
 FARÁŘ: Slyšíte . . .
 OTEC: Chrápe — a jak.
 FARÁŘ: Představte si — profesor astronomie, leží na zádech, vodkopanej, brejle na stole, hubu votevřenou a chrápe — představte si — profesor astronomie . . .
 DIVIŠ: Psssssst!
 OTEC: Co je?
 DIVIŠ: Slyšíte?
 FARÁŘ: Profesor chrápe.
 DIVIŠ: Představte si — profesor astronomie leží na zádech . . .
 FARÁŘ: Pst! Krucinál fagot!
 OTEC: Abyste ho nevbudili, ten by nám dal.
(Přichází profesor, nevšímá si jich, pozoruje nebe)
 OTEC: No a je to tady.
 DIVIŠ: My jsme vás ovšem za nic na světě nechtěli probudit . . .
 OTEC: Sám pan farář se za vás modlí.

FARÁŘ: Jak jste se vyspal, profesore synu?
 DIVIŠ: Ani by nás ve snu nenapadlo, že se tady setkáme tak prostě — vy profesor astronomie a my státníci.
 OTEC: Astronomie je ovšem velká věda, bez té bychom se neobešli, jako bychom se neobešli bez chleba.
 FARÁŘ: Professore synu, moc dlouho se nám v těch hvězdách neštourej.
 DIVIŠ: Tak co, vidíš už něco, chlape?
 OTEC: Pssssst . . . říká, že někdo prý leze dolů!

(Hlasatel, tlumočnice, slavnostní náhlada)

HLASATEL: Ladies and gentlemen!

TLUMOČNICE: Dámy a pánové!

HLASATEL: Mesdames et messieurs!

TLUMOČNICE: Dámy a pánové!

HLASATEL: Továříšči!

TLUMOČNICE: Dámy a pánové!

HLASATEL: Dámy a pánové!

Není tomu dávno, co jsme vás informovali o výjimečných schopnostech pana Františka Pilouse, který vypěstoval nesmírně významné lano.

František Pilous a jeho přátelé.

Podle zjištění pana profesora astronomie dr. Zelinky se podařilo díky tomuto unikátu navázat spojení s cizí planetou.

OTEC: Tak již dosti skrupuli, děti, musíme to oslavit!

ŘÍKÁM TO PO STÝ

Rozšafně-směle
Ří - kám to

po stý, ne-bud- te spro- stý, má- me dnes hos- ty,
 8... Red. * Red. *

snad i pro psa zbude kost. Při- jde strýc E-da a te - ta

He- da, dnes je den stře-da, leda, že by ne-při-šla.

Óch, tó! Ne-mu-se-lo být, ne-dě-lejte si ško- du;

Óch Tó ne-mu-se-lo být, třeba budem pít vo-du. Na

pra - hu dve-ří dá- me si pu -su, kde má - te

hu - su, jdem na ve-če- ři, dnes je den

stře-da a te - ta He - da, při-jde strýc E - da,

le-da, že by ne-při-šla. Ří-kám to po stý, ne-bud'-te

sprostý, má-me dnes ho-sty, snad i pro psa zbu-de kost.

Před hostinou

OTEC: Nos na stůl!

VŠICHNI (*dají nosy na stůl*)

OTEC (*po chvíli*): Co se děje?

MAŘKA (*nos na stole*): Mám nosit na stůl?

MATKA: Mařka, nos na stůl.

ZÁSTUPCE: To jste si nemuseli dělat takovou škodu.

DIVIŠ: Nos na stůl!

MAŘKA: Dyť je ...

ZÁSTUPCE: Hlavně aby do nejlepšího nezačalo pršet.

FARÁŘ: Mařka, nos na stůl!

MAŘKA: Všimněte si sakra taky někoho jinýho! Já svůj nos na stole mám.

DIVIŠ: Tys to blbě pochopila.

MATKA: Moje dcera nic blbě nepochopila.

FARÁŘ: Tak ani blbě to nepochopila.

ZÁSTUPCE: Přiznám se, že nevím, jak dál ...

OTEC (*skočí mu do řeči*): Tak přece se někdo přiznal.

MAŘKA (*zástupci*): To si odpykáš!

ZÁSTUPCE: Deset, dvacet, třicet — sto. (*Všichni se poschovávají*)

Před pykanou, za pykanou nikdo nesmí stát — už jdu.

ZÁSTUPCE: Deset, dvacet, třicet — otec!

OTEC: Tak děti, dost zábavy, nos na stůl!

Po tomto malém nedopatření začala Mařka nosit na stůl kuřata, všelijaké paštiky, krocany s nádivkou, drahá vína, drahé kořalky, zahradní nářůdek se sblížoval, předsudky padaly.

Skončilo to vesele, někdy k ránu. Ženy ještě vypsávaly, ale muže povolala povinnost. Bylo nutno připravit důstojně přivítání lezce.

Příprava na uvítání

OTEC: Zahajuji. Víte jistě, proč jsme zde.
Uvítání musí . . .
DIVIŠ: Že vám skáču do řeči, byl u mne . . .
FARÁŘ: Cccccccccc.
OTEC: Zahajuji. Víte jistě, proč jsme zde.
Uvítání musí . . .
FARÁŘ: Cccccccccc.
DIVIŠ: Byl u mne Jelínek . . .
FARÁŘ: Že vám skáču do řeči, nasadil jsem všechny ptáky — zpět — všechny páky . . .
OTEC: Že vám skáču do řeči, zahajuji, víte jistě, proč jsme zde. Uvítání musí . . .
DIVIŠ: Cccccccccc.
FARÁŘ: Pokračujte, prosím.
DIVIŠ: Neskákejme si do řeči a pěkně jeden po druhém. Byl u mne Jelínek.
OTEC: Že vám skáču do řeči . . .
DIVIŠ: Neskáčete, to je všechno, co jsem chtěl říct, domluvil jsem, nemám dále, co bych řekl.
OTEC: Zahajuji. Víte jistě, proč jsme zde.
Uvítání musí . . .
DIVIŠ: Co tomu říkáte?
FARÁŘ: Cccccccccc.
OTEC: Zahajuji. Uvítání musí být slavnostní. Co tomu říkáte.
FARÁŘ: Je toho na nás moc.
OTEC: A na zahradu se vejde pouze šest lidí.
DIVIŠ: To jsme my tři a . . .

OTEC: Moje žena s dcerou.
FARÁŘ: Takže jde o to vybrat ještě jednoho.
DIVIŠ: Jak to?
FARÁŘ: Pět a jedna je šest.
DIVIŠ: Tedy jednu.
OTEC: Jak to?
DIVIŠ: Pět a jedna je šest.
FARÁŘ: Máte pravdu. Pět a jeden je sedm.
DIVIŠ: Paní Kulbřízkovou.
FARÁŘ: Kulbřízkovou?
OTEC: Kulbřízkovou?
DIVIŠ: Kulbřízkovou.
FARÁŘ: Kulbřízkovou?
OTEC: Ačkoliv Kulbřízková je Kulbřízková.
DIVIŠ: A mimo jiné taky musí na slavnostním uvítání . . .
FARÁŘ: Tak Kulbřízkovou.
OTEC: Tak ženu . . .
No jo . . . pět a jedna je šest . . .

Tito dva (Skladatel a Kulbřízková) byli vybráni, aby složili oslavnou píseň na uvítání lezce. Paní Jarmila Kulbřízková — městská zpěvačka, a pan Albert Gotscharek — psáno G o t s c h a r e k, městský skladatel, jinak zahradník. Porota složena z mužských zástupců, otec, farář a snoubenec Diviš.

OTEC: Tak spusťte .

tu první problémy. Malý domek, obklopen neprůstřednou zdí, přitahuje pozornost celého světa a lano se stalo zdrojem nesmírných příjmů obyvatel zahradního státu. Obzvláště po zjištění, že někdo slézal dolů, dosáhly příjmy fantastických výšek.

Jenomže otec a všichni ostatní dostali

strach — co když někdo objeví podvod. Dnem i nocí nervozita za zdí vzrůstá, a hlídají i ženy. Venku se rojí všemožní podvodníci a podnikatelé, kteří se předhánějí ve výši nabídek na odprodej pozemku.

Počaly i atentáty.

Atentát

HLAS: Vzdejte se, jste obklíčení.

OTEC: Vzdejte se, roztrhá vás to!

HLAS: Vzdejte se, jste obklíčení!

OTEC: Vzdejte se, roztrhá vás to!

HLAS: Vzdejte se, jste obklíčení!

MÁRKA: Tatičku, já se nechci vdávat!

OTEC: Nejde o vdávání, jde o vzdávání.

(Hodí bombu zpět)

Vzdejte se, roztrhá vás to!

HLAS: Vzdejte se, jste obklíčení!

OTEC: Počkejte chvíli, rozmyslím si to.

HLAS: Dobrá.

(Strašlivý výbuch)

OTEC: Snáď se nám letos žitá vyvedú.

Skřivan . . . *(Vzhlédne k obloze)*

MÁRKA: Proč to udělal — já bych se vzdala . . .

(Vzhlédne k obloze)

Jak se ztrácí

ach ti ptáci.

Pozornost všech je nyní upjata k lezci, který neustále slézal. Občas se seshora spustí na zahrádku malá sprška. Vědci průzkumem zjistili, že se jedná o moč lezce.

Tedy organismus velmi blízký organismu lidskému.

Otec vyhlásil pokropená místa za svatá a Mářka s ostatními děvčaty dostala za úkol důstojně je označovat.

Gotscharek s Kulbřízkovou nezaháleli a přispěchali brzo s novou písní kandidátkou.

JÓ PTÁCI

Převnědoměle pochodově a úsečně

Jo ptá - ci, jo ptá - ci,
ptá - ci, jo ptá - ci,
ty nejsou na prá - ci, jo já to vím,
dá - me my se k nim,
-F- -D7- -Gmi- -C7- -F-
ty to víš, my to ví - me.

Lí - taj' sem, lí - taj' tam, dá - me my se
 k nim, kam - rá - di, kam - rá - di
 dá - me se k ptá - kům, kam - rá - di, kam -
 rá - di dá - me my se k nim.

OTEC: No to už přestává všechno!

FARÁŘ: Já mlčím.

DIVIŠ: Nechtějte, abych to pochopil.

MAŘKA: Kdo jsou ty ptácy?

Kdo jsou ty kamarádi?

FARÁŘ: Či chleba jíš, toho píseň zpívej.

DIVIŠ: A ne — jaký chleba jíš, takou píseň zpívej!

OTEC: Heslo je jasné, ale vy si hopletete.

Situace uvnitř státu se zlepšuje.

Pouze ženy nedoceňují vážnost situace.

Velká sváděcí scéna

DIVIŠ: Ještě tu nejsou?

MATKA: Nejkrásnější na muži je síla.

DIVIŠ: Stále ještě slézá?

MATKA: Můj muž mě už dávno neunes.

DIVIŠ: Nemáte krapet piva?

MATKA: Byli tu a říkali, že přijdou za dvě hodiny.

DIVIŠ: A kam šli?

MATKA: Trochu piva tu mám.

DIVIŠ: Já za nima musím.

MATKA: Nechoď. Počkej u jabloně, přijdu za tebou, vystoupím z bazénu, budu nahá . . .

DIVIŠ: Říkala jste, že tu máte krapet piva?

MATKA: Hned holoubku, hned ti přinesu, švarný . . .

DIVIŠ: Kdyby nebylo pivo, tak nic jiného nepiju.

MATKA: Měls vidět hulány, když jeli, to byla krása.

DIVIŠ: Hulány jsem neviděl.

MATKA: A ty seš silnej jako jaro.

(Vrchní přinese pivo a Diviš pivo vypije)

DIVIŠ: Je teplý.

MATKA: Si syrový

modrý led

hubená studená husa

jed

fešáku
obejmi mě . . .
DIVIŠ: Vy pláčete? To jsem nechtěl, pochopte.

MATKA: Chápu, chápu, jinochu, ale nic by ti to přece neudělalo.

DIVIŠ: Mám ty své dva korce a to mi stačí.

MATKA: Nemysli teď na to.
(*Vskočí Divišovi do náruči a Diviš ji odnese*)

DIVIŠ: Trochu si lehnu a počkám, až přijdou.

MATKA: Tetřívku.

DIVIŠ: Nemohu mít s matkou to, co mám s dcerou . . .

FARÁŘ (*objeví se, byl schován*):

Já tedy tolik neunesu,
ale zase můžu zamáčkout.

OPRAVA: Před předešlým výstupem mělo být místo . . . Situace uvnitř státu se zlepšuje . . . Situace uvnitř státu se zhoršuje. — **Prosíme za prominutí.**

Obytný prostor domku se značně zmenšil.

Zbyla pouze jedna ložnice pro všechny a kuchyně a sociální zařízení.

Ostatní místnosti jsou zavaleny korespondencí.

Je noc, farář hlídá.

MAŘKA: V tomhle baráku se už nedá vydržet!

FARÁŘ: Stůj! Kdo tam!

MAŘKA: Mařka.

MATKA: Mlátí se ze strany na stranu, už ani tu chvíli se člověk nevyspí.

FARÁŘ: Mlčte, báby.

MATKA: Jdi se na něj podívat, Bondo, to je nesnesitelný. Pořád křičí: střelím, střelím, nedám ani nitku . . .

MAŘKA: A včera se mu zase zdálo o tom, jak lidi hledaj v zemi kořínky od lana, a on se smál a povykoval: ty nenajdete,

ty sou tenoučký jako vlásky, vy hlupáci . . . — a pak zase to střelím a z ničeho nic se mu tam zaplet pan prezident Masaryk.

DIVIŠ: To je hrozný, zase řádí!

MATKA: Ty mlč, ty taky pěkně vyvádíš ze spaní. Včera jsi chtěl vánoční cukroví.

DIVIŠ: Slyšíte?

OTEC: Nikoho nepřijímám, ani pana ministra!

FARÁŘ: Už zase nepřijímá.

DIVIŠ: Jdi si lehnout, Bondo, já to za tebe vezmu.

MATKA: Mařko, jdi si lehnout, ať se trochu vyspíš, já ještě zůstanu.

FARÁŘ: Pojd, Mařenko, do háječku.

OTEC: Co se děje, kdo sem pustil tu dechovku? Co že nespíte — stalo se něco?

MAŘKA: Nic . . . nic se nestalo, tatínku, jděte klidně spát. Pojdte, pane faráři.

OTEC: Nebyl tady ministr?

DIVIŠ: Nebyl, jděte klidně spát.

OTEC: Tak se mi to asi zdálo. A proč nespíte, stalo se něco?

FARÁŘ: Nic se nestalo, Františku, jdi klidně spát.

OTEC (*vezme si faráře stranou*): Hledal mě ministr, vid — já to vím. (*Po malé odmlce otec znovu*) Už to mám — učít se.

VŠICHNI (*mručí*): To známe!

OTEC: Učít se!

VŠICHNI: To známe . . .

OTEC: Učít se . . .

VŠICHNI: Známe . . .

OTEC (*vítězoslavně*): Učít se!

VŠICHNI (*zpozorní, povstanou s úctou*): Čtyřikrát . . . to ještě neznáme . . .

OTEC (*opět vezme faráře stranou*): Hledal mě ministr, vid . . .

FARÁŘ: Hledal, Františku, ale řekli jsme mu, že odpočíváš, tak se neodvážil tě probudit.

OTEC: Tak spusťte!

Ó BÓŽE

Gmi C7 F velmi nábožně *p* F A7 Dmi Gmi *espr.* G7 C7 *f*

Klavír

Zen. hlasy
Tenor

ó bó - že, jak je ti na ho - řet

Bas

ó bó - že, ó bó - že, 0

F *p* F A7 Dmi Gmi *espr.* C7 F B Bmi F

ó bó - že, jak - pak je ti tam. men

Bbó - že, ó bó - že, Jak je ti tam,

B Bmi F F A7 Dmi Gmi *espr.* C7 F *risoluto*

á - men, ó bó - že, jak pak je ti tam ti

jak ti tam, je ó bó - že,

F G7 F Dmi Gmi *espr.* C7 *risoluto*

tam, ti tam, pam pam tam tam sem pojd' sem, běž tam, nechod' tam

ti tam ti tam pam pam pam tam..... sem..... pojd' sem, nechod' tam.

F F A7 Dmi Gmi G7 C7 *f*

opět nábožně ó bó - že, jak je ti na ho - řet?

ó bó - že,

F F A7 Dmi Gmi C7 F (lze přidat) B Bmi F 0

ó bó - že, jak pak je ti tam? men.

bó že

Klavír hraje podle potřeby partituru. Sbor však lze zpívat a capella Jak je ti tam?

OTEC: No — už se to lepší . . .
FARÁŘ: Už se to lepší.
DIVIŠ: Náznak čehosi, mlhavý, nezřetel-
ný, ale přece jenom alespoň náznak . . .
OTEC: Ačkoliv . . .
DIVIŠ: Ano, ačkoliv . . . To je to slovo!
FARÁŘ: Je to ještě nepřesné, hledající,
ale nenalézající, ale bezvýhodné, již se

blížíte, pouze hledající ještě, ale nena-
lézající ještě, až najdete, přijďte, přijďte
zítra!

Rojili se špióni a podezřelí lidé.

Špión je Angličan.

Režie českého znění Miloš Dvořák.

Detektiv

(D U B B I N G)

DETEKTIV: Je dnes ale krásně a v noci
trochu krápallo.
MAŘKA: Nejvíc se vždycky těším na rá-
no. Ta vlhká místa jsou plna krásných
tlustých žížal.
DETEKTIV: Žížaly, žížaly, žížaliska; má-
te ráda hudbu?
MAŘKA: Cože?
DETEKTIV: Ale nic, jen tak žertuji v pod-
večer. Kdepak jsou vaši?
MAŘKA: Dlí.
DETEKTIV: Ach, oddlívají, oddlívají si.
MAŘKA: Po probdělé noci.
DETEKTIV: Oni ve dne dlí a v noci bdí?
MAŘKA: Hlídadí.
DETEKTIV: Hlídám, hlídáš, hlídá, hlídá-
me, hlídáte, hlídají — a co hlídají?
MAŘKA: Lano.
DETEKTIV: Přes zimu jsem naštipal něco
dříví, aby bylo v chalupě tepla. Které
lano?
MAŘKA: Tady to.
DETEKTIV: Ach, lano, ani jsem si ne-
všiml.
MAŘKA:
DETEKTIV: Tak na shledanou, krasavi-
ce.
MAŘKA: Na shledanou, nenápadný muži.
DETEKTIV: Vy něco víte?
MAŘKA: Víím, co mám vědět.
DETEKTIV: Prosím vás, mlčte o tom.
MAŘKA: O čem?
DETEKTIV: O tom, co víte.
MAŘKA: O tom mlčet nemohu.
DETEKTIV: Nedá se nic dělat, budeš držet
hubu.

MAŘKA: O něčem mluvit musím.
DETEKTIV: Tak mluv o tom, o čem nic
nevíš. To je takový národní zvyk.

Nastala hluboká krize.

**Všichni obyvatelé zahradního státu jsou
už vyčerpáni.**

DIVIŠ: Tak vidíte — obraz spadnul se zdi
— a my žijeme.

MAŘKA: Co myslíte — ryby — rybičky —
nechcípnu mně, nechcípnu? Jsou ješ-
tě takové malé . . .

FARÁŘ: Všechno je hrozně blízko.

MATKA: A pod námi jsou hroby.

OTEC: Jednat musíme, jednat musíme,
jednat!

MAŘKA: Ploutvičky maj jako závojíčky
očička jako zrcadýlka
bříška měkounký — bílý nebo mourovatý.
Co myslíte, nechcípnu nám?

DIVIŠ: Narodili jsme se v pátek třinácté-
ho, na půdě něco dupalo — no vidíte
a žijeme. Žijeme.

OTEC: Jednat, musíme jednat! Jednat!
Jednat!

MATKA: Chce ještě někdo kávu?

MAŘKA: Tatínku, koupíš mi ještě ry-
bičky?

DIVIŠ: Kolikrát se takhle ptám — co to
je, že žijeme? Co to je? Co to je — ži-
vot? Co to je — čím to . . .

FARÁŘ: Všechno je hrozně daleko . . .

OTEC: Před chvílí jste říkal blízko?

FARÁŘ: To bylo před chvílí . . .

OTEC: Jednat! Jednat!

MATKA: Nakrmila jsi rybičky?
 MAŘKA: Jestlipak víte, kudy se jde k Vltavě?
 VŠICHNI: Ne.
 MAŘKA: Ale já to vím. Touhle cestou doleva, na konci sochy rovně (*bláznivě se rozchechtá*) a tam už je vidět Vltava, řeka Vltavička, Vltavěnka zelená.
 DIVIŠ: Jeden rum, pane vrchní!
 OTEC: Přisahaňte po mně:
 Přisahám —
 že nezahlavíme . . .
 jeden druhého . . .
 jako bratra svého . . .
 ani ve chvíli nejtěžší . . .
 Už jsem měl strach — je to neuvěřitelné — jsme svoji.

DIVIŠ: Už jsem měl strach . . .
 MATKA: A pod námi jsou hroby.
 DIVIŠ: Co je to život? Co to je? Co je to?
 FARÁŘ: Šestý pád o kom o čem, sedmý pád s kým s čím, osmý pád kdo s koho!
 MAŘKA: A do té Vltavěnky všechny rybičky své pustím, všechny své červené, strakaté, lepkavé, ostnaté rybičky pustím . . .
 DIVIŠ: Už to mám!
 VŠICHNI (*zpozorní*)
 DIVIŠ: Už to mám . . .
 mám strach.
 OTEC: Nechte toho už . . . A zase do zpěvu.

MALÉ MRÁČKY

The musical score for "Malé mráčky" is written in 4/8 time with a key signature of one flat (B-flat). It features three vocal parts: Tenor (Ten.), Solo, and Chorus (Sbor). The piece begins with a piano introduction marked 'p' and 'C'. The Tenor part starts with the lyrics "Malé mráčky, ma-lé mráčky,". The Solo part enters with "Ma-lé mráč - ky na ne-bi plo-vou,". The Chorus part joins with "ma-lé mráčky, ./.. Ma-lé mráčky, ma-lé mráčky, malé mráčky,". The lyrics continue: "bí-lé jsou a z dlaně tiklo - vou. Ma-lé ma-lé mráčky, ma-lé mráčky, ma-lé mráčky, ma-lé mráčky, ma-lé, ma-lé ma-lé mráč - ky". The score includes various musical notations such as dynamics (p, mf, cresc.), articulation (accents), and performance instructions like "vroucně" and "zpozorní".

Něžně

mráč - ky na ne - bi plo - vou, - bí - lé jsou, a

mráč - ky na ne - bi plo - vou, bí - lé jsou

z dlaně ti klo - vou, - jó, na na nebi... tap ta dí bi di bou

z dlaně ti klo - vou, jó na na nebi...

s jazzovým drivem

- tap ta dí bi di bou tap ta dí bi di bou

si plovou - tap ta dí bi di bou jó na, na ne - bi tap ta dí bi di bou

si plovou - opět něžně jó na, na ne - bi

ma - lé mráč - ky, ma - lé mráč - ky, na ne - bi plo -

ma - lé mráč - ky, ma - lé mráč - ky, z dlaně ti klo -

Volně

vou... bí- lé jsou a z dlaně ti klo[ho] vou.

F C G7 C

vou... bí- lé jsou a z dlaně ti klo[ho] vou.

klavír může hrát kadenci na dominantním septakordu G7

OTEC: Ano . . ano . . ano.
 FARÁŘ: Noanoanoanoa . .
 DIVIŠ: Ano, ano, ano, ano!
 OTEC: No ano.
 FARÁŘ: Ještě jednou . . . houpýhou.

Konečně nadešla dlouho očekávaná chví-
 le.
 Lezec je na došťrel.
 Už je i vidět.

Poslední výstup

(Všichni pozorují lezce)

KULBŘÍZKOVÁ: Je krásný, hladoučký, ja-
 ko pstroužek.

MAŘKA: Jak se spouští.

DIVIŠ: Já mu polezu naproti.

OTEC:

Čí je to zahrada

čí je to lano.

KULBŘÍZKOVÁ: Koloušku, víš, co je to
 pusinka?

FARÁŘ: Polez, malovaný bumbrdlíčku.

MATKA: Jdu zadělat na knedlíky.

OTEC:

Čí je to zahrada

čí je to lano!

MAŘKA: Bude unavenej, bůh jeden.

FARÁŘ: Holýma rukama tě vynesu na ka-
 zatelnu.

KULBŘÍZKOVÁ: Žezuličko skákavá, uhla-
 dím tě k smrti.

MAŘKA:

Čí je to zahrada

čí je to lano!

DIVIŠ: Někdo by mu měl vylézt kousek
 naproti.

OTEC:

Čí je to zahrada

čí je to lano!

MATKA: Jdu zadělat na knedlíky.

KULBŘÍZKOVÁ: Přece mě už musíš vidět,
 kujóne nebeský.

DIVIŠ: No jo, přece nás už musí vidět . . .

MATKA: Kulbřízková, schovejte si to,
 je to slušnej člověk . . .

FARÁŘ: Ale dámy, ccccc . . .

KULBŘÍZKOVÁ (*vychrlí*): Tak já nejsem
 pro vás dost slušná . . . vona si řekne,
 že já nejsem slušná . . . a schovejte si
 to — co si myslíte, že jste vy, mrcha
 jste a váš muž je kurevník, nebo se ze-
 ptejte tadyhle pana faráře, jak se se
 mnou modlí za hřbitovní zdí! Každý to
 má rád, matko, ale ne s každým — a
 tenhle pstroužek je pro mne jako děla-
 nej . . .

(*Strašlivě zařve*)

FARÁŘ: Amen!!!

OTEC: To sme si nasadili veš do koži-
 chu.

KULBŘÍZKOVÁ: Vo jednu míň nebo víc . . .

MAŘKA: Věnujte se vítání, ovce . . .
FARÁŘ: Děkuji ti, dcero Kulbřízková,
přijďte zítra ke zpovědi!
KULBŘÍZKOVÁ: A vemte si čistý prádlo,
pane faráři.
DIVIŠ: Neblbněte, dyt už je skoro tady.
*(Všichni vzhlednou a zapomenou na
drobné spory a spontánně jásají)*

VŠICHNI:
Vidí nás, už nás musí vidět,
už nás vidí
VIDÍ NÁS . . .
(Zmlknou a couvnou)
MAŘKA: — . . . a leze zase zpátky . . .

K O N E C

LUDEK NEKUDA | Z TEXTAPPEALŮ

Nápady

Filosofové jsou profesionální myslitelé. Vyslovovali tedy často své myšlenky jen proto, aby měli co jíst. Jsou však doby, kdy z téhož důvodu své myšlenky nevyslovují.

Kovářova kobyla chodila bosa. Též ševcova žena nebyla okována.

Tříletý Toník se chytil mámy za ruku, když si pro něj přišla do školky a na odchodnou pozdravil čest práci, soudružko učitelko. A kam jdeš zítra, mami, zeptal se pak. Do práce, řekla matka. Do práce? Co to je?

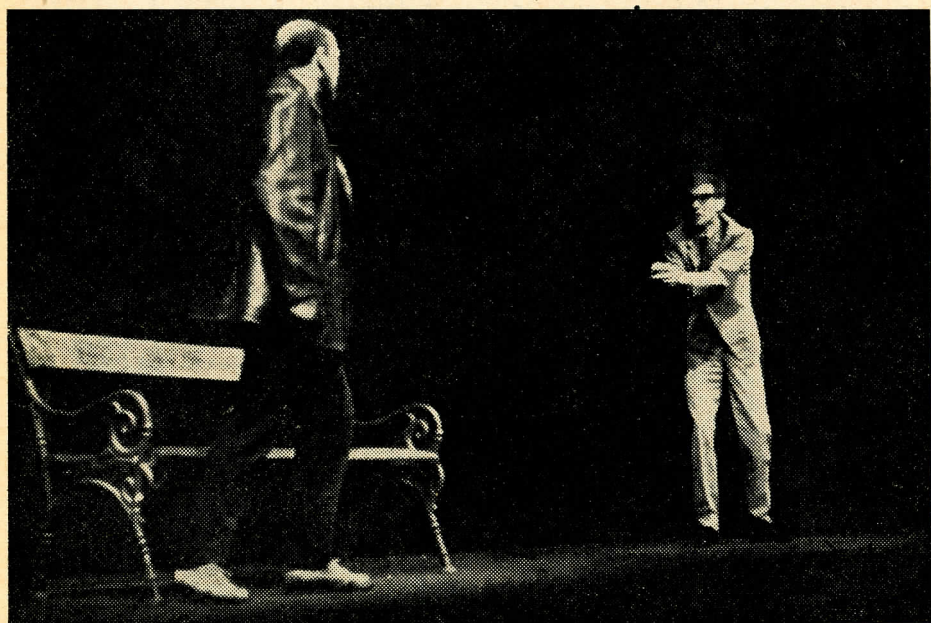
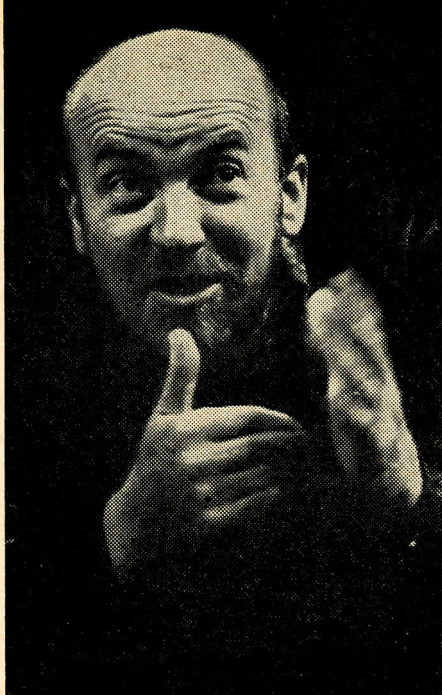
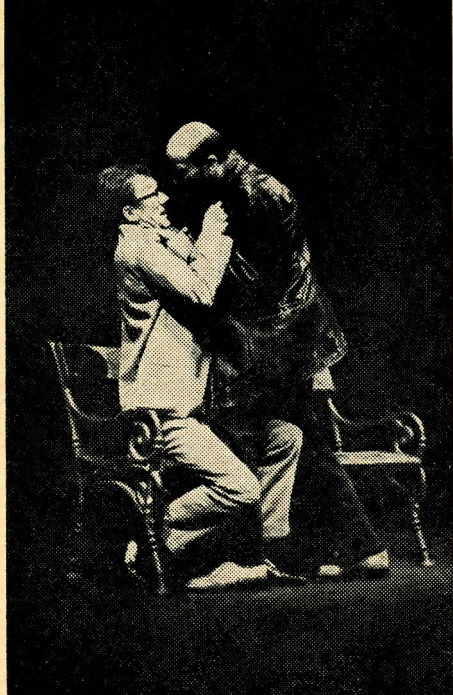
Propánakrále, zvolala paní Horáková, když jí uteklo mléko. Uslyšela to sousedka a paní Horáková měla po ftákách. Začalo se šuškat, že Horákovi jsou monarchisté a kdesi cosi a že nemají ke zřízení poměr a starý Houska, který nedoslýchal, z toho rozuměl, že Horáková má poměr s jakýmsi zřízencem a kdesi cosi a celá ulice si šuškala, že jako kdesi cosi. Tak aby měli pokoj, museli Horákovi to auto prodat a tu a tam se pořádně a hlasitě pohádat.

Pomoc, pomoc, volal pán, pod kterým se probořil led na rybníku. Pomoc, pomoc, volaly davy přihlížejících lidí. Přijeli hasiči a strkali pánovi žebřík. Když zjistili, že je krátký, stáhli ho zpět a ještě dobrou hodinku poté, co pán vypustil poslední bublinky, nadávali, jaké se u nás vyrábějí pitomé žebříky.

ČINOHERNÍ KLUB

Státního divadelního studia uvedl na scéně L. Hrůzy a v režii J. Kačera
Albeeho hru Stalo se v zoo. Na snímcích P. Jasanského F. Husák a M. Macháček

PRÁZDNINY S

Výpověď obžalovaného

Průběh:

Tuto výpověď činím v plném vědomí toho, že částečné přiznání je polehčující okolností a že i doznání úplně hraje svou roli.

S panem Zeleným jsem se seznámil v červnu v kavárně Adria. Navázali jsme formální rozhovor o počasí, hře, řečené fotbal a o receptech na zákusky třeně. Asi po třiceti minutách jsme se domluvili na společném známém, jakémsi Richardovi Mochtlovi, korvetním kapitánovi ve výslužbě. Najít společného známého znamená oteplení atmosféry. A skutečně. V dalších minutách jsme si ukázali navzájem fotografie svých milenek, načež jsme opět uschovali svá alba do aktovek a představili jsme se navzájem. Nejprve pan Zelený, potom já. Nato se pan Zelený významně odmlčel, téměř až k částečnému umlčení, a zeptal se mne, jakou čtu literaturu. Jmenoval jsem poctivě vše, co jsem přečetl, od povinné školní literatury až po statistickou ročenku. Velece ho to zajímalo a pak mi nabídl, zdali bych s ním chtěl strávit dovolenou. Vyžádal jsem si čas na rozhodnutí a posléze jsem souhlasil. Skutečně jsme pak spolu odjeli 20. srpna do odlehlého pohostinství na úpatí malebných hor.

Varianta I:

Hostinskému jsem se představil. Na dotaz po mém povolání jsem uvedl, že pracuji jako úředník v pojišťovně. Stav jsem označil za svobodný a dostal jsem šestnáctku s dřevěnou hruškou na očku. V pokoji převlékala cichy Růženka, dcera hospodského a nevině poupě s okouzlivým úsměvem. Tuto jsem pozdravil a zeptal se: „Tak jakpak ve škole?“

Varianta II:

Hostinskému jsem se představil. Na dotaz po mém povolání jsem uvedl, že dělám do šapitů, totiž že jezdím jako obchodní cestující po dědinách a nabízím horalům cirkusové stany střední velikosti. Stav jsem označil za třetí a dostal jsem šestnáctku s dřevěnou napodobeninou vejčitého granátu na očku. V pokoji posedávala na mém lóži Růžena, dcera hostinského a chtivé stvoření s dřímajícím úsměvem, toužícím po probuzení. Této jsem se zeptal: „Vy zde?“ Hned nato jsem ji zneuctil.

Průběh:

Můj nový přítel měl patnáctku, bydlel tedy v pokoji vedle mne. Již prvního večera jsme si vyšli k blízkému rybníku, zvanému Rybník, na takzvané doutníky, jejichž silný a mužný klas se drží mezi zuby, aby pak druhý konec, podobný doutníku (odtud lidová přezdívka) se zapálil a čmoudil. Tím je v člověku vyvolána představa zakázaného kouření. Vykračovali jsme si po pěšině, v rukou puškvorec a v torně maršálskou hůl, čmoudili jsme a přisahalí jsme si bratrství na věčné časy. Jen tak mimochodem jsme si ozřejmili, že já jsem pro něho ode dneška Josef, on pro mne pak Antonín.

Varianta I:

Brzy ráno jsme oba vstávali. Antonín odcházel k rybníku na ryby a k račníku na raky, kdežto já na houby do lesa. Při obědě jsme si sdělovali zažitě zkušenosti (jako: orel, který utrl kachnu, štíhlonohá laň, pleskající se candáti, Tomani ve smíšeném boroví a podobně) a tím se naše přátelství dále prohlubovalo.

ANTONÍNEM

Josef

Podaný

Varianta II:

Brzy ráno jsme oba vstávali. Antonín odcházel k rybníku studovat odbornou literaturu, já odcházel úskočně do lesa. Tam jsem pak kladl pastě a drátěná oka, a to jak na vysokou, tak i na střední všeobecně vzdělávací. Později jsem kladl miny. Při této činnosti jsem zahlédl několik mnišek a kůrovců, které jsem prostě neohlásil. Při obědě mě Antonín seznamoval s tím, co dopoledne prostudoval. Já však citace z odborné literatury cynicky zlehčoval, což Antonín tolerantně přecházel. Kdyby byl jen trochu tužil! Nicméně i tak se začal do našeho přátelského vztahu vkrádat stín, a to zejména a pouze mou vinou.

Průběh:

O sobotách se konaly v našem lusthausu tancovačky. Kromě děvčat se na nich scházelo rozmanité občanstvo: vojáky, svobodníci, poddůstojníci a jeden fořt.

Varianta I:

Bavil jsem se s chlapci, i když nejenom, a připadal si jako zamlada. Přiznám se, že jsem opět po mnoha letech požil něco alkoholu a měl lehkou náladu. Při tangu jsem tančil, a to s děvčaty.

Varianta II:

Předstíraje podnapilost, vyzvídal jsem na chlapcích v khaki, mají-li v kasárnách také nějaké zbraně. Dívkám jsem pak vypravoval anekdoty, které tu z těch či oněch důvodů nemohu opakovat. K půlnoci jsem se nenápadně vytratil a odvedl koryto řeky jinam a takto jsem čůrkem vody živé podemlel viadukt. Té noci došlo k mostu proboření a v korytě nově

vyhloďaném pak i k neštěstí, při kterém bylo devět osob lehce a šest těžce usmrčeno.

Průběh:

V takovéto činnosti nám uběhla celá dovolená.

Varianta I:

Byl jsem rád, že jsem většinu času mohl trávit o samotě, jakou naše pohostinství opravdu bylo. Velice jsem si tak pozdravil nervy i jiné. Poslední večer jsem se rozloučil s hostinským a zašel ještě do dřevníku za Růženkou, které jsem pravil: „Tak ať vás pan učitel poslouchá!“ A zasmál jsem se.

Varianta II:

Velice mi vyhovovalo, že jsem všechnu tu odpornou činnost nemusel provádět sám. Seznam svých sto osmdesáti osmi spolupracovníků přikládám. Byl jsem pak rád, že takzvaná dovolená již končí, neboť z neustálého strachu před spravedlivým prozrazením jsem už měl velice labilní nervovou soustavu. Poslední den jsem se ještě popral s hostinským a zašel jsem do dřevníku za zneuctěnou Růženkou. Tuto jsem beze slova zneuctil ještě víc a zachechtal jsem se.

Průběh:

Zpáteční cesta vlakem utekla rychle a bez vzrušivých momentů.

Varianta I:

Antonín mi několikrát opakoval, jak je rád, že si za partnera pro dovolenou zvolil právě mne.

Varianta II:

Přesto mi však neopomenul vytknout mé chování a prohlásil, že s takovým člověkem by už nikdy nikam nejel. Já však začal hulákat, a to dokonce cokoli, hlavně když se to nemá.

Průběh:

Po příjezdu jsem se chtěl s panem Zeleným rozloučit hned před nádražím. On se však velice usmál a přátelsky mi položil dlaň na rameno. Pak pravil: „Já vás totiž budu muset zatknout!“

Načež jsem byl v dobré pohodě eskortován Zeleným Antoninem do zdejší soudní budovy. Zamyslíl jsem se a řekl: „Máte pravdu. Už jenom pouhé vaše jméno mě mělo varovat, abych s vámi neměl ani toho nejmenšího!“

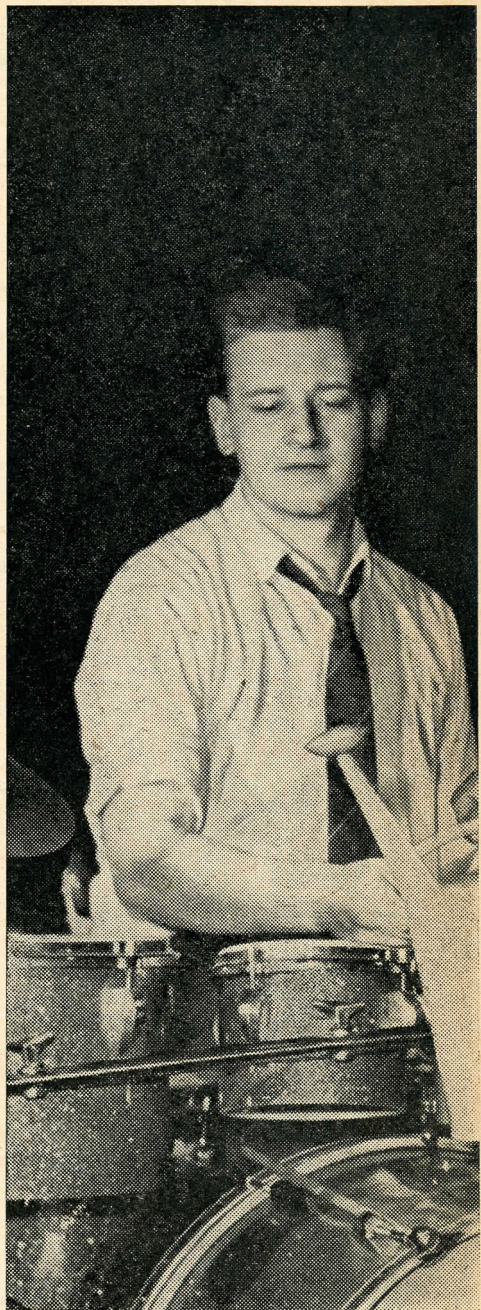
Usmál se a odpověděl: „Kdežto já jsem byl rozhodnut právě už v tom okamžiku, kdy jste mi prozradil, jak se jmenujete!“

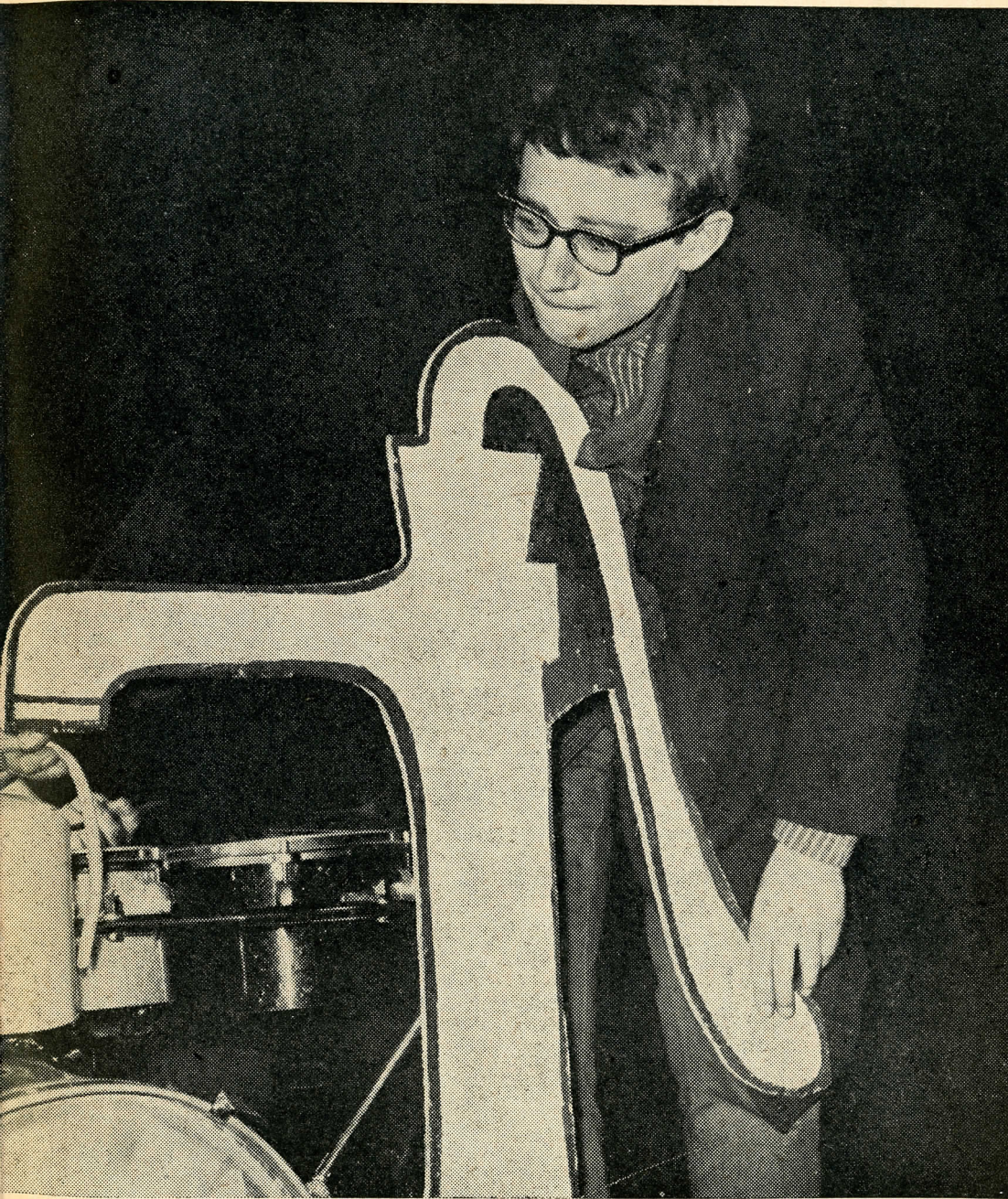
To je vše, co mohu vypovědět, i když se pochopitelně nebráním v případě vaší potřeby tuto výpověď vhodně doplnit.

Podepsán

obžalovaný Josef Ká.

K. Cejka je libretistou kapesního muzikálu Písničky z podkrovní a ze sklepa, který uvádí v Pustkově režii divadélko Tempo.

ČERNÝ TULIPÁN

UKÁZKA
Z PŘIPRAVOVANÉ
KABARETNÍ
POHÁDKY

Antonín Hodek

3. OBRAZ

GEOMETR (*připravuje scénu, osazuje ji nábytkem a rekvizitami, zametá před trůnem. Během práce mluví*): Je časné ráno ... pik, pik, pik ... (*orchestr BIM*), sedm hodin místního času. Jeho Úžasné Pašáctvo, kníže Ruprecht II., zvaný též Úžasně Pracovitý, se dostaví v 7.15 na ranní rozcvičku, kteroužto zahajuje každý svůj pracovně košatý den. Zbývá mi tedy čtrnáct a půl minuty, abych vysvětlil některé zvláštní kategorie života našeho knížectví. Jsme malý ostrov, tak asi zvící jednoho okresu, ale mýlil by se ten, který by se domníval, že naše lásky a vůbec problémy jsou snad pouze okresní úrovně. Nebo dokonce, že kníže pán je něco jako hejtman. Jeho ... šáctvo, jak mu důvěrně říkáme v čeledníku, je sice poněkud rozmarné, ale to je rozmarnost velkorysého vládce, který jde vždy moudře s dobou. Dovolte, abych to blíže zdůvodnil. Jsem Geometr. Původní povolání kat, ale vzhledem k tomu, že dědeček Jeho ... šáctva vykatil za pomoci mého dědečka málem všechny obyvatele našeho ostrova, změnilo Jeho ... šáctvo geniálně funkci kata na geometra, takže jako přímý potomek mého dědečka — checheche — беру jen občasně někomu míru. Vzhledem k určitým objektivním potížím v našem rybném hospodářství zastávám teď funkci Předsedy vlády. (*Skromně*) Pokládám si za čest, že mě Jeho ... šáctvo pocítilo důvěrou, snad více než si zaslouhuje moje nicotnost. Za panování Jeho ... šáctva je přáno více než dříve uměním, a proto

i za nynější objektivně obtížné hospodářské situace vedu Knížecí baletní studiu.

Ale zde již přichází Jeho ... šáctvo, prosím o neokázalé vyjádření oddanosti. (*Magnetofon: mohutný dětský sbor: Ať žije Jeho Pašáctvo, ať žije Jeho Pašáctvo. Hurá, urá, rá, á, hurá, urá, rá, á*)

KNÍŽE (*přichází suverénně, nicméně s určitou nejistotou. Jednou se dokonce prudce otočí a podezíravě hledí za sebe. Přejde ke trůnu, obchází jej a pátrá i pod ním. Posadí se. Je v částečných nedbalkách. Trpí stihomamem, později naruby obráceným. Zatím je mírný psychopát*): Tak co máme dnes?

GEOMETR: Prosím Vaše Úžasné Pašáctvo, aby se připravilo na rozcvičku.

KNÍŽE (*rychlým kmihem se ocitne před trůnem v poloze klečícího střelce*)

GEOMETR (*k divákům*): ... neříkal jsem to? Není skvělý? [*ke Knížeti*] Á raz, á dva, á raz, á dva ... (*rozcvička je velice krátká a zřejmě stále stejná*)

KNÍŽE (*cvičí a při podporu ležmo za rukama upadne. Zavzlyká, chytne se za bradu a rozběhne se ke Geometri. Ten se automaticky předkloní a Kníže ho kopne*)

GEOMETR (*k divákům*): ... neříkal jsem to? Je úžasně rozmarný. [*Začne masírovat Knížete*]

KNÍŽE (*po masáži*): Poddaný, poslyš můj výnos č. 7836. Vynáším: za to, že jsi vymyslel blbou rozcvičku, беру ti dovolenou. A za to, že jsi mě dobře nama-

síroval, dovolenou ti uděluji. To koukáš, co? A teď mi zavolej Předsedu vlády.

GEOMETR *(odběhne)*

KNÍŽE *(k divákům)*: Není to dnes zvykem, ale jsem ještě ze staré školy, a proto nehromadím funkce. Není to zdravé a nevede to k ničemu dobrému. Jsem pouhopouhým knížetem, a proto mám čas býti i člověkem s jeho všedními starostmi. Proto mi je blížký například výzkum, kulturní experiment i avantgarda. Nic člověčího mi není cizí. Aní nenávisť, aní žena. Aní láska se svými temnými vroucími vášněmi. *(Zpívá Tango Energetico Vesuvo)*

GEOMETR *(přijde jako Předseda vlády. To znamená jinak)*

PŘEDSEDA: ... Vaše Úžasné Pašáctvo ... vzhledem k objektivním potížím a vzhledem k mezinárodní situaci ...

KNÍŽE: ... a jéje ... zase nějaký průšvih?

PŘEDSEDA: Ále né, jistěže né... přeče u nás ...

KNÍŽE: Nežvaň ... co se stalo?

PŘEDSEDA: Tedy vzhledem k mezinárodní situaci se potopil státní škuner, protože ho kapitánoval ředitel přístavní prádelny.

KNÍŽE: Copak to uměl?

PŘEDSEDA: Neuměl, ale jinak byl spolehlivý ... a kromě toho podepsalo jmenovací dekret Vaše Úžasné Pašáctvo.

KNÍŽE: A sakra ... no jo, co teď? Poddaný, poslyš můj výnos č. 7837 ... zkrátka bude státní pohřeb, uvědom o tom ředitele Pohřebního ústavu. Vdovy a děti dostanou jako obyčejně ... kolik to je?

PŘEDSEDA: Pět frnků a medajli ...

KNÍŽE: Tak to ne, kamaráde. Každá vdova dostane pět medajlí a jeden frnk. Škuner je v čudu, vyhláš, že se zříkám kompotu k obědu, musíme se všichni uskrovnit. Řekni šéfredaktorovi Večerních Bananas Timesů, ať to zformuluje. Ať to dá do figury jako obvykle. Co dál?

PŘEDSEDA: Mám tady několik zajímavostí z Ranních B-Timesů ... *(letmo prochází zprávy v novinách)* ... Pozdravila zloděje ... Čolci opět v ulicích ... to není ono, á tady. Neznámý opilec byl pojezen v přístavu se nacházejícím žralokem i s dřevěnou nohou. Tuto vyplívl a tak dále. Na noze byl nápis v neznámé řeči.

KNÍŽE: Ožrala zatracenej, co tomu řeknou cizinci?

PŘEDSEDA: Dovolíte, Vaše Pašáctvo? Ono to jen zdánlivě nevypadá dobře, ale já se domnívám, že to turisty naopak přiláká. Nechal jsem zvýšit vstupní na molo o 100 frnků a přidružená prohlídka konzervované nohy dělá dalších 50 frnků. Miniaturní kopii dřevěné nohy bude vyrábět družstvo DřenoHa. S faksimile nápisu bude noha o dvě stě padesát frnků dražší. Vzhledem k mezinárodní situaci je to podle mého soudu, teay s vašim dovolením soudy Předsedy vlády — nejlepší řešení.

KNÍŽE: Výborně. *(k divákům)* To je fantastický chlap, rošťák, ale přičinlivý. Poddaný, slyš výnos č. 7838. Jmenuji tě ministrem pro turismus. Jako že v souvislosti s pověřením dalšími úkoly tě jmenuju ... a tak dál. Ať to zformuluje šéfredaktor Večerních B-Timesů. Tak. A co dál? Jakkpak to vypadá s uměním?

PŘEDSEDA: Vzhledem k mezinárodní situaci jsem si dovolil dát příkaz Vrchnímu Choreografovi, aby připravil neoficiální názor Vašeho Úžasného Pašáctva a vypracoval něco ...

KNÍŽE: Tak ho zavolej ...

PŘEDSEDA *(odběhne a vzápětí se vrací v podobě Vrchního Choreografa. Zatleská a začne hrát hudbu)*

LÁSKA MEZI OCŮNY. *(Balet)*

(Drama ze života pilných permoniků, drobných to obyvatel našich zahrad. Před zraky diváků se rozvíjí tragický příběh lásky krásné permonice, která se nemohla rozhodnout. Tři permoni ztrácejí postupně své životy v grandiózním boji o přežití rozpolcené permonice.)

KNÍŽE: Bravo, bravo ... skvělé ... zavolej mi Předsedu a přijď taky.

CHOREOGRAF *(odběhne a vrací se jako Předseda. Rychlými přeskoky se mění v Choreografa)*

KNÍŽE: Pánové, děkuji vám za výjimečný umělecký zážitek ... *(oba potěšeně děkuji)* ... ale ... *(oba strnou)* ... nemůžeme tak rozhazovat, jako se právě stalo. Kultura je nám všem samozřejmě drahá, ale přijde draho ... zkrátka ...

PŘEDSEDA *(napoví)*: Vzhledem k mezinárodní situaci ...

KNÍŽE: ... děkuji ... doporučuji snížení personálního stavu v naší kultuře.

PŘESEDÁ: ...to znamená, pánové, (*Choreograf i Geometr se ukloní*) že se bude propouštět. To je samozřejmě mezi námi... Šéfredaktor Večerních B-Time-sů to dá do figury. Na doporučení ... atd... Státní balet bude mít dva členy. (*Luskne a promění se v Šéfredaktora*)

ŠÉFREDAKTOR: Dovolují si navrhnout... že samo jeho Úžasné Pašáctvo doporučilo šetřit již u dvora, a proto...

KNÍŽE: Výborně. (*K Předsedovi*) Je to ale hlavička novinářská... Je to totéž, ale méně to bolí. Ale musí se změnit oficiální název. Chápete, pánové, že by vypadalo všelijak — Státní knížecí balet — a mělo by to jen dva členy...?

ŠÉFREDAKTOR: Doporučuji název Bananas Microballet...

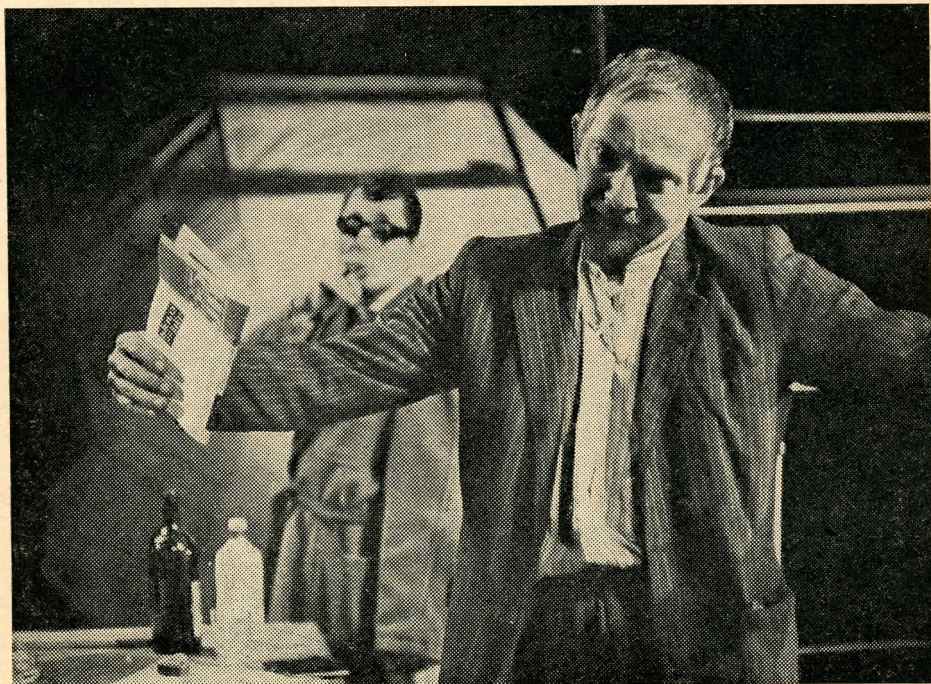
KNÍŽE: Pyramidální... skvělé. Děkuji vám, pánové, a končím sezení a stání. (*Všichni se uklánějí a odcházejí. Každý ve své figuře. Šéfredaktor se vrátí*)

ŠÉFREDAKTOR: Dovolil bych si doporučit vzácné pozornosti Vašeho Úžasného Pašáctva návštěvu význačné vědmy — Madame des Thebes — o které jsem si dovolil přinést reportáž v našem — totiž ve vašem listě.

KNÍŽE: Ále, ále... ale, ale... to jsem přehlédl...

ŠÉFREDAKTOR (*se řítí s novinami k trůnu*)

T M A .

Budějovická inscenace Hofmannova Starosty patřila k nejlepším představením letošní hronovské přehlídky. Na Mincově snímku L. Huml a A. Bašta

NEBE BYLO MODRÉ

Hudba: Jaroslav Dudek / Text: Jiří Aplt

Twist B^b Dmi Cmi $F7$ B^b

1. Ne-be by-lo modré, pod hvěz-da-mi chodil jsem sám, mě chytal za šos
 2. Já jsem setu svou sa-mo-tu váž-ně na-u-čil ctít a zdálo se mi,

Dmi Cmi F B^b E^b

měsíc, starý zná-mý chechtal se tmám, 1.2. a tak jsem den coden brouzдал večerem
 že to nikdy jinak nemůže být

F B^b D Gmi D F

já a můj sen, já a můj starý rů-žo-vý dávný sen.

G Cmi $F7$ B^b E^b B^b

sen jenom já a můj starý, rů-žo-vý, dávný sen.

G^b E^bmi G^b

Já miloval kdy-si hvězdy všechny s nebeskou modří, teď tu miluju

E^bmi A^bmi D^b

hvězdy v očích slečny pro kterou hořím. A tak navečer, když my dva

A^bmi D^b G^b H G^b E^bmi6

spolu soumrakem jdem, hvězdy údivem po-blednou v kosmu miho-ta-

F B^b Dmi Cmi $F7$

vém. Jé, jé, jé. Když je ne-be modré v ne-ko-neč-nu, nechodím sám, po

B^b Dmi Cmi $F7$ B^b7

jednom bo-ku, spýchou v oku, slečnu vysněnou mám a sní tu den coden

E^b F G Cmi

brouzdam ve-če-rem, sní se chechtám tmám, o-na-je ten můj sen,

F E^b F B^b $Cmi7$ F B^b (E^b) (B^b)

je se mnou, už ji znám, už ji znám.

JESKYŇKA MALÁ

Hudba: Zdeněk Madar / Text: Ivan Bystřina

Rubato
D7 G H C D C G H C D C

1. Lidé pr-vobytně pospolní víc než my bývali o-dol-ní,
2. To už nikdo by dnes nedoved' jen tak žít sivdobě ledo-vé.

D7 G D7 G C

spávali v noci pod širá-kem, vstávali na úsvitě sprvním ptá-kem. A když pak vzi-mě
A-by měl člověk hroší ků-ži, hledá-li na ledovci rudo rúži. A když tě tvrdý

D7 G H C D

všude napad sníh, mí-va-li schůze v temných jeskyních. Když venku byla ml-ha, stín a
osud donu-tí na ku-ří o-ko šlápnout mamutí, aspoň si představu pak u-či-

C G H C D C D7 G *Slow-rock tpo*

mrak, vesele plápolal jim tábo-rák. 1.2. Jeskyňko ma-lá, tam na roz-
níš, co všechno zažil člověk jeskyn-ní.

C D7 G C G D7 G

cestí, tyjsi mi dala, ach, tolik štěstí! - 1. Tam jsem si s chočem, co mám ho
rá - da, u ohně hrá - la svý zmrzlý zá - da. 2. Když venku mráz je a o-heň
pras-ká, to teprv po - znáš co je to lás-ka. 1.2. Jes-kyň-ko malá -

G D7 G C G D7 GG C

na rozces-tí, jeskyňko malá, tam na rozces-tí, ty jsi mi

D7 G C G D7 G C

dala, ach, tolik štěstí. 1. Tam jsem si s chočem, co mám ho rá - . da, u ohně
2. Když venku mráz je a o-heň pras-ká, to teprv

D7 G C G D7 G H7 Emi C#dim G D7

hrá - la svý zmrzlý zá - da. 1.2. Jes-kyň-ko ma-lá na rozces-
po - znáš, co je to lás-ka.

G D7 G H7 Emi C dim G D7 G D7 G

tí, jes-kyň-ko ma-lá na rozces-tí. (vokál ad lib.)

K A M E N O L O M

Vědecké pojednání

Luděk Nekuda

je místo určené k lámání kamene. Kámen zde lámou tzv. lamači kamene. Jsou to většinou chlapi jako hory, kteří na rozdíl od lamželezů nelomí železo, ale kámen. Zahájení prací na kamenolomu děje se takto: příslušné orgány místní (v přípustných letech okresní) se usnesou na určitém místě, které patřičným výnosem jmenují kamenolomem. Na toto místo se přijdou podívat archeologové, kteří zjistí, zda je tam eventuálně nějaký kámen. Najdou-li kámen, pošlou hlášení příslušným orgánům, které na toto místo vyšlou lamače kamene. Není-li na místě přítomen žádný kámen, je třeba na místo několik kamenů zavézt, zlomit je tam a teprve potom určit jiné místo.

Kamenolomů je několik desítek druhů, podle toho, o jaký kámen jde. Jmenují jen některé: např. vápencový a jiné.

Kámen v kamenolomech se lomí buď pomocí krumpáče, dynamitem, či jinou trhavinou. Kamenolomy, ve kterých se kámen nelomí, ale výhradně trhá, se nazývají kamenné trhy a pořádají se jednou ročně, a to vždy na sv. Jiří. Jednotkou trhaviny je jeden trinitrotoluen. K vysvětlení tohoto pojmu je třeba říci, že toluen je hebrejsky popel. Je tedy trinitrotoluen množstvem trhaviny, při výbuchu kterého by tri Nitry lahly toluénom. Z toho lze vypočítat, že výbuchem $\frac{1}{3}$ trinitrotoluenu by lehla popelem jedna Nitra, výbuchem 6. TnT 18 Niter, výbuchem 10 000 TnT dokonce 30 000 Niter, což je skoro celá ČSSR.

Kámen bývá v kamenolomech uložen ve vrstvách. Kamenolomy patří tedy k našim vrstevníkům. Nejvýše bývá uložena vrstva vrchní, nejnižší spodní. Jsou-li mezi

těmito vrstvami vloženy další kameny, říká se jim vrstva střední. Toto důmyslné opatření přírody podstatně zjednodušuje administrativu. Vrstvy tvoří tzv. vrstevníci. Čím je tato hustší, tím je kamenolom více s kopce.

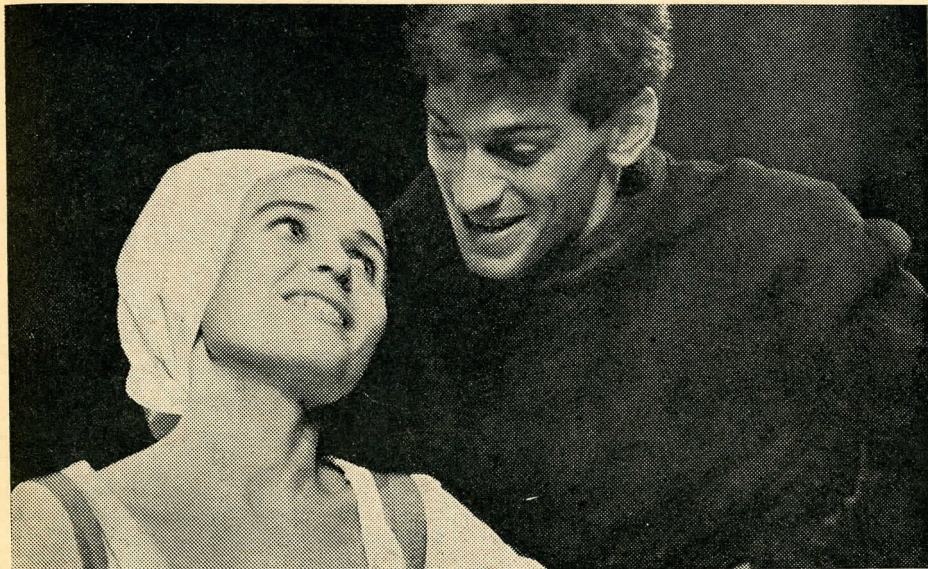
Nejstarším známým českým kamenkem byl Lomikámen. Žil na Šumavě a živil se sladkým kozím sýrem — kozinou. Každou svou hostinu měl rozdělenou na několik chodů. Aby mu posměváčci z blízké vsi neřikali hlavo skopová, jako jeho otci, dal si do znaku hlavu psí. O jeho smrti je známo pouze to, že zemřel raněn mrtvicí při rozvodovém řízení u soudu, když měl být na rok a den postaven na soudcovu stolicí.

Kamenolomy vznikaly přibližně před mnoha a mnoha lety. Dokazují to vykopávky hrochů, medvědů, hrnců a ptákoještěrek z té doby. Potěšitelné je, že jedny z prvních kamenolomů vznikaly na území naší republiky, což je další důkaz, že již v té době zaujímal území naší socialistické republiky přední místo v prahorách.

V kamenolomech se často chytají trilobiti. Tito však mají cenu spíše muzeální, neboť nejsou k jídlu, jsouce zkameněli, a tudíž tvrdí jako kámen. Trilobiti kameněli kdysi, tj. dávno, nejčastěji v prvních a druhých horách zleva. Cítíce, že umřou, posadili se tito do kamenolomu a jali se kameněti. Tak se uchovali pro další éry. Tento způsob zkoušeli egyptští vlastenci na svých faraónech. A jen díky tomu, že se jejich pokusy nezdařily, můžeme dnes v kamenolomech lámat kámen a ne faraóny.

T. Bébenková a J. Pustika v pořadu ostravského divadélka TEMPO. Foto Vojtěh

V. Kováčová a I. Mistrik ze souboru OB Bratislava-Nivy,
který uvedl na hronovské přehlídce Samopašné hry Hanse Sachse. Foto Minc

PRVNÍ ŘÁDKY

Stanislav Zeman

Při výročním překopávání
narážím
na pobožený důlek
s prohranou
hliněnou kuličkou

Zatoužím po odvetě

ale pravidla hry
to už zakazují
Sřeží je
sama matka moudrosti
kterou jen málokdy
podvedeš

Oldřiška Svobodová

Ty
který chodíš jako já
a touží se ti o plachtách
kradoucích v moři
náruče větru
ty se snad skrýváš
v bodlákových stráních
za suchými škrábanci ostružin

Ty umíš chybět když
se láme den

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo
školsství a kultury
v nakladatelství
Orbis, n. p.,
Praha 2, Vinohradská 46

Redakce
Repertoáru malé scény
a Amatérské scény:
Jiří Beneš,
(vedoucí redaktor),
Pavel Bošek,
Marie Vašínková,
Jaroslav Vedral

Grafická úprava:
Miloslav Fulín
Technická redaktorka:
Jana Zubíková

Redakční kruh:
Pavel Fiala,
Vladimír Fux,
Miloš Hercík,
Jiří Chlíbec,
Miroslav Kovářik,
Vladislav Stanovský,
Josef Škvorecký,
Ivan Verner,
Ivan Vyskočil

Adresa redakce:
Praha 1, Vinohradská 3;
telefon 221054

Tiskne Knihotisk, n. p.,
provoz 2,
Praha 2, Slezská 13
Rozšiřuje PNS,
o předplatném informuje
a objednávky přijímá
každá pošta i doručovatelé;
objednávky do zahraničí
vyřizuje PNS,
ústřední expedice tisku,
odd. vývoz tisku,
Praha 1, Jindřišská 14
Vychází měsíčně;
cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo
bylo tiskárně odevzdáno
16. září

© Orbis, 1965
F-14*50635

Právo k provozování
uveřejněných textů zadává
Československé divadelní
a literární jednatelství,
Praha 2, Vyšehradská 28;
autorská práva autorů
hudebních skladeb chrání
Ochranný svaz autorský,
Praha 6, Čs. armády 20

MÁ OČI ŠEDÉ

Hudba: Jiří Bažant / Text: Jiří Štaidl

Volný foxtroť

Cmi7 G11 Cmi7 G11 Cmi7 G11 Cmi7 G7 Cmi Gmi7 Cmi G7

Ma o-či še-dé, ja-ko když se ne-be
ke své du-ši tajně u- scho-va-la,
o-či še-dé ja-ko když se ne-be

Cmi F G7 Cmi Fmi A#7

zatní v letní den a smát se, jó, to ne a ne-do-vede,
dnes už ne-ví, kam a ve snách dlí až na a na Ve-nuši,
zatní v letní den a smát se, jó, to ne a ne-do-vede,

Cmi G7 Cmi7 G11 Cmi7 G7 G11 Cmi7 G7 2 Cmi7 Bb7 Bb11 Bb7 Bb11 Bb7 Bb11 Bb7 Bb11

1. 3. když tak chladně jen 2. Klíč štíhlé pa-že, li-ce bídé,
2. bloudím do-le sám. 3. Dnes

Eb D# Eb D#

chladná ja-ko cín, po- zve- te ji ně-kdo probůh ven.

Eb Bb7 Bb11 Bb7 Bb11 Bb7 Bb11 Bb7 Bb11 Cmi

Mně se to už ne-po-ve-de, pa-dl na mne

Cmi Fmi D9b9b Dmi7 G7 D.S.al

stín, včera řekla: Ne-jdu, mer-ci bien. Má

CODA Cmi Gmi Cmi G7 Cmi F Cmi

chá-pu lehce, že se mů- že tohle všechno sněkým stát, když

Rubato Cmi Eb Fmi Tempo I. Ab9 Cmi G7 Cmi7 G11

druhý řek-ne, že a že ho nechce, že ho nemá rád,

Cmi G7 Cmi7 G11 Cmi D9# Db9 Cmi G11 Cmi

že ho nemá rád, že ho ne- má rád.

BUDĚJOVICKÉ STUDIO UVÁDÍ HOFMANNOVA STAROSTU. FOTO K. MINC